

Mítosz és legenda nélkül

Jézus születésének körülményeiről csak Máté és Lukács evangélista beszél. Márk evangéliuma csak feliratában hirdeti, hogy „Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdetét” (Mk 1,1) foglalta írásba. 4. oldal

Jobb adni, mint kapni?

A december az ajándékozás hónapja. Meglepetéseket készítünk a családtagoknak, főleg a gyerekeknek, akik már nagyon várják az ünnepeket. De nem csak a gyerekek ajándékozásáról szól a december. 6. oldal

Formálódó jövő

Nagy múlt és bizakodó jövő találkozásánál soha nem könnyű megtalálni a megfelelő szavakat. Azokat a szavakat, amelyek itt, Zilahon, mély és jelképes tartalommal bírnak. 14. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2019. DECEMBER • 30. évf. 23-24. szám • Ára 3 lej

Hogy egymás emberei lehessünk

Isten azért lett emberré, hogy kegyelmet gyakorolhasson irántunk. A kegyelem csoda. A kegyelem nem logikus, és nem érdemk szerinti adatik, hanem mert a kegyelmet gyakorló úgy döntött, hogy ezt megteszi. Miért? Mert szeret! Érdek, elvárás, feltételek nélkül egészen egyszerűen: szeret.

Isten és ember kapcsolatában a Mindenható felől érkező kegyelem nem lekötő vagy megalázó lehajlás. Nem akar az adósává tenni minket, hogy majd egyszer, talán Ő is kérjen egy aprócska szívességet tőlünk, amiért Ő megkegyelmez nekünk. Nem. Saját érdek nélkül, miattam szeret engem. Ez az ajándék Jézus születésében lett kézzelfoghatóvá. Közénk jött, hogy értsük, érezzük a lényegét.

Erre nem kötelező, de magától értődő válasz a hála és engedelmség. Az egymással szembeni szeretet és irgalom. Irgalmas, azaz önzetlen. Irgalmatlan, azaz magának való. Csak a saját boldogulásom számít. A másik öröme, megajándékozása, előnyei mindig fontosak, amíg hasznot tudok kovácsolni belőlük. Aztán már a véleménye, öröme, boldogtalansága, panaszai unalmasak és fárasztanak. Megszoktam, hogy a másik ember mellettem van és mindig segít, de ha egyszer csak nem segít, nem szolgál ki engem, akkor még én vagyok megsértődve. Tudjak irgalmas lenni, a mellettem lévő érzévenni, önzetlennél felé fordulni. Jézus azért lett emberré, hogy mi egymásnak ne farkasai, hanem naponta irgalmat gyakorló emberei lehessünk.

Fény a sötétben

Nagy sötétségre emlékszem. Ami ránk telepedett, mint valami átláthatatlan és áthatalmatlan massa. És mégis hazataláltunk benne karácsonyeste.

Aprócska fények segítették lépteink irányát. Szinte érzésből haladtunk. A szemünk is szokva volt a sötétbe akkoriban. Nem voltak világító telefonok, nem hordoztunk magunkkal zseblámpát, mert az volt a természetes, hogy az utcán sötét van, csak sápadt lámpák távoli fénye segített tartani az irányt. Időnként az sem, mert majd minden nap és minden este, szinte menetrendszerűen, kialudtak a parányi fények. Akkor is haladni kellett, és olyankor is hazajutottunk.

A mai fényszennyezésben már elképzelhetetlen ez a sötétség, és az is, hogy ebben a sötétben élni is lehet, lépni, jární, hazajutni. Ünnepegni.

Ilyen ránk borult sötétben botorkáltunk a szentestéken haza. Voltak évek, amikor hó fehérlett, és ez segített egy kissé. A szüleink fogták a kezünket, hogy el ne vesszünk a sötétben, mi pedig talán azon töprengtünk közben, vajon lesz-e áram otthon. Vajon megnézhetünk az egyetlen magyar tévécsatornán valami hangulatos karácsonyi filmet?

Mert ha nem, akkor korai lefekvés vár ránk. Esetleg egy kis szenvedős olvasás. A sápadt gyertyafény és a petróleumlámpa kormos üvege, ha van még egyáltalán petróleum az üveg alján. Merthogy az hiánycikk. Mint minden más.

(folytatás a 2. oldalon)

www.facebook.com/harangszo

Fény a sötétben

(folytatás az 1. oldalról)

Boldogan lépkedtünk a decemberi hidegben. Lépteink alatt csikorgott a karácsonyi fagy. De mi ügyet sem vetettünk sem hidegre, sem sötétre, mert kezünkben szorongattuk a csomagot, a versmondás jól megérdemelt jutalmát, ami számunkra maga volt a karácsonyi evangélium. Benne minden jóval.

Olyan idők voltak azok, amikor az ember nem telt be édességgel, mert valahogy mindig kevesebb volt a kelleténél. A déligyümölcs meg inkább valami képeken látott különlegességnek számított, mint kézzelfogható valóságnak. Egyszer egy baptista utazó vetítésén láttam belőle jó sokat, egy szentföldi úti beszámoló alkalmával. A nézősereg a narancsfákat látva felhorkant a gyönyörűségtől.

A kicsi, szűk templomot akkoriban könnyen befűtötte a sok hálás ember testének melege. A csendes éj éneklése közben lekapcsolták a fényeket, avatott kezek meggyújtották a karácsonyfa gyertyáit és a csillagszórókat, és minket szinte elvarázsoltak ezek a parányi, lobogó fények, s szempillantás alatt elrepítettek minket a kicsi, Isten háta mögötti istállóba. Közben meg száz csomag műanyag zacskóján matatott kétszáz kicsi kéz, jellegzetes zacskómoraj kelt versenyre az ének hangjával, sőt többen már könyékig túrtak az édességfalomba és teli szájjal kóstolták a rég áhított finomságokat.

Karácsony a megelégedettség ünnepe volt, fény a sötétben, amikor az Isten bevilágolt életünk egyhangúságába és jövőnélküliségébe, és mi ámulva néztük az otthoni karácsonyfán a sok-sok csillogó díszet. Alatta pedig izgatottan kerestük, majd bontogattuk a nekünk szóló ajándékokat.

Nem volt ott hetekre kitaró édességfalom, csak egy játék vagy egy könyv, de az akkor nagyon soknak számított. Jézuska hozta ajándéknak. Aki szeretett olvasni, könyvet kapott, aki meg nem, az valamilyen játékot. Ilyen egyszerű volt az anyagi logika.

FÁBIÁN TIBOR

Készítsétek az Úrnak útját!

„Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek meg az ő ösvényeit...” Márk 1,3-6

Advent első vasárnapjával az egyházi év kezdetét veszi. Az advent szó jelentése „eljövetel”. A latin „adventus Domini” kifejezésből származik, ami annyit tesz: „az Úr eljövetele”. A karácsonyt megelőző várakozás az eljövételben éri el jutalmát.

Ez az időszak Jézus jövetelét készíti elő. Előtte sokféle útkészítő jár. Sokszor előtte jár a szenvedés, és készíti az utat, mint ahogy a szántóvető, mielőtt vet, felszántja a földet.

Életünk földjét nagyon sokszor a szenvedés szántja. Nagyon sokszor Jézus előtt jár Isten ítélete, az Igén keresztül, a megelevenített lelkiismereten keresztül. Amikor eszünkbe juttat régi dolgokat, és nyugtalaná tesz.

A TEREMTŐ ÉS MEGVÁLTÓ

Isten kétszer szólt. Az egyik a teremtő szava volt, a másik a megváltó szava. Az advent, a karácsony ennek a megváltó szónak a kezdete. Az Isten megváltó szava azzal kezdődik, hogy leszó: „Készítsétek az Úrnak Útját!” Isten második nagy mondanivalója ennek a világnak a számára a kiáltó szó, amelyik így hangzik: „Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak Útját!” – ez a megváltó szó.

Néhány kérdést szeretnék feltenni az Igéből. Az egyik így hangzik: miért kiált Isten? Miért nem szól, amikor a teremtéskor csak szólt, most miért kiált? Mikor szokott az ember kiáltani? Amikor bajban van, amikor nagy veszedelemben van. Gondoljunk arra, Isten kiált, nagy veszedelem van. Az ember lelke veszedelemben van, a bűn veszedelmében. Ezért kiált Isten.

Hát miféle veszedelemben vagyunk? Szeretném most megkérdezni: hiszel a kárhozatban? És tudod, hogy azon az úton vagy? Isten kiált, mert meg akar állítani. Így mondja a Biblia: „Áron is megvegyétek a jó alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.” (Ef 5,16) Tudod, mi a legrettenetesebb a na-

pokban? Hogy futnak! Mi a legrettenetesebb az időben? Hogy múlik. És ha most nem halod meg Istennek a szavát, akkor elmúlik fölötte az idő.

Neked is meg kell állnod, testvér, Jézus azért kiált, mert látja a veszedelmet. Kiáltó szó az életed pusztájában. De hogyan kiált? Az igehirdetés szaván keresztül. De nagyon sokszor az eseményeken keresztül. Isten adhat olyan eseményeket az életedben, hogy majd meghallod. Isten olyat tud kiáltani, megvan az eszköze arra, hogy meghalljad.

ISTEN SZERETETE JÉZUS ÁLTAL

Lehet, hogy Isten neked is hiába szól, hiába kiált. Hova kiált bele? A pusztába! Szeretném megkérdezni: nem elég pusztá még az életed, hogy meghallad a szavát? Tudod, hogy ez a világ körülötted milyen pusztá? Tudod te, hogy a családi élet milyen pusztá? Érted, mi a lelki pusztá? Ott, ahol nincs víz, ott, ahol nincs szeretet, nincs megértés, nincs békesség, ott nálatok otthon, ott van a pusztá. Ott, ahol nincs kedves szó férj és feleség között, ott, ahol csak odavágott kemény szavak hangzanak, talán veszekedő, indulatos, egymást vádoló szavak.

Jézus jövelele ezt jelenti: jön az életet mentő víz, jön az Isten szeretete, jön Jézus! Nem tudom, örömezet-e már ez, hogy ez a megoldás. Mert látod, a legrettenetesebb a belső életünk pusztája, amikor érzem azt, hogy igen-igen, nincs körülöttem szeretet, de bennem sincs már. Olyan jó volna szeretni, kedvesnek lenni. Sokszor elhatároztad már, talán egy-egy úrvacsoraosztáskor, hogy más leszek, kedves leszek, mindenkihez szépen beszéllek, nem haragszom senkire. És nem sikerült.

Látod, az advent üzenete, a karácsony üzenete, az Isten üzenete, hogy jön Isten szeretete Jézuson át. Ne aggódj, mert Pál apostolon keresztül, adventkor, karácsonykor, és életed minden napján, belekiáltja Valaki a szívedbe: én veled vagyok örökkön örökké, mert „a szeretet soha el nem fogy”.

KOVÁCS SÁNDOR

Karácsonyi hitvallás

„Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.” 1Tim 1,15

A karácsonyi ünnep kapuján kilépve Pál apostol hitvallása arra késztet, hogy mi se menjünk úgy tovább, hogy ne fogalmazzunk meg először magunknak és aztán másoknak is, mit jelent Krisztus földre jövele.

Mi talán nem tartozunk azok közé, akik nem is tudják, miért ülnek ünnepet, sem azok csoportjába nem sorolhatunk bennünket, akik bár tudják, hogy Jézus születését ünnepeljük, mégis maga Krisztus marad ki az ünneplésükből.

Mi, akik karácsony ünnepén is lelki szemek előtt látjuk a jászobölcsőt, Máriát, Józsefet, a pásztorokat és a bölcseket, és emlékezünk Krisztus születésére, mint Isten szeretetének jelére, mi, akik megtapasztaltuk az életünk eseményeiben, hogy ez a megszületett Jézus Krisztus miként volt velünk örömben és bánatban, szeretetben és a szeretetlenségben, egészségben és betegségben, jó napokban és ínséges, nehéz időkben, mi nem mehetünk úgy tovább, mint akik jól végeztük dolgunkat.

Hiszem, hogy az idei karácsonykor egy kicsit még közelebb kerültünk ahhoz a Krisztushoz, aki a földre jött, hogy elvégezze az Atyától kapott feladatot, hogy minden ember számára elérhetővé tegye Isten ajándékát, a bűnbocsánatot és ezáltal az örök életet. Krisztus világrajövetelének célja volt.

CÉLTUDATOS ÉLET

„Krisztus Jézus azért jött a világra” – mondja Pál. Ő tudja, hogy célja volt az Ő jövetelének. Nemcsak megfogalmazza a ma is sokak által általánosan ismert és használt karácsony-meghatározást: Krisztus Jézus a világra jött, hanem azt is tudja, hogy komoly célja volt ennek.

Azért jött!!! Jézus Krisztus földi életét céltudatosan élte le. Soha nem felejtette el, hogy az Atya Isten neki milyen feladatot adott, semmi nem tudta eltántorítani ettől a feladattól. Ezt a céltudatos életet kell nekünk, keresztyéneknek, Krisztushoz tartozó embereknek követnünk.

A mi földre jövetelünknek is célja van, nekünk is adott Isten feladatot, amelyet el kell végeznünk. Nekünk nem kell a világot megváltanunk, hiszen ezt Jézus megtette, de erről a megváltásról biznyságot tenni, azt nekünk kell. Krisztust követni és róla biznyságot tenni a családomban, a falumban, a baráti társaságomban nekem kell. Rólád el tudják-e mondani a teied, hogy azért jöttél

erre a világra, hogy Krisztusra, az örök életre mutató beszédeddel, cselekedeteiddel, példamutatásoddal elvégezd az Istentől kapott feladatodat? Célja-e az életednek a Krisztus szolgálata? Nem szoktad ezt néha elfelejteni? El tudnak-e tántorítani ettől a feladattól?

ISTEN KÖZELÉBE VONZ

„Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket” – tárja elénk a célját Krisztus földre jövetelének az apostol. Krisztus azért jött, hogy az ember Isten közelébe kerüljön, és hogy ebben a közelségben az ember megváltozzon.

Azért jött, hogy jó pásztorként ebben a közelségben megtartsa. Akik hallgatnak a jó Pásztor, Krisztus szavára és Őt követik, azok egyre közelebb kerülnek Istenhez, míg nem az Ő országában Vele lakoznak majd örökké (Jel 21,3).

Minden ember számára adott a lehetőség, hogy Krisztust megtalálja, elfogadja, és hogy hallgatva az Ő szavára, a jó Pásztor az örök életre vezérelje. Az Ő szelíd, terelgető, sokszor szeretetteljes szigorral hangzó szava

az, amire minden embernek szüksége van, hogy ne tévedjen el, ne vesszen el.

Az Isten adta az Ő egyszülött Fiait, hogy aki hisz Benne, el ne vesszen. Így szerette Isten e világot és benne az embert. Hiszed-e, hogy téged is szeret az Isten? Hiszed-e, hogy azért tanít, nevel, próbál jó irányba terelni szavával (még ha szigorú is néha e szó), mert szeret? Tudsz-e a krisztusi szóra hallgatni? Tudsz-e minden körülmény ellenére csak ebben bízni?

A KEGYELEM CSODÁJA FELEMEL

„Akik közül első vagyok én” – kijelentésével vallja meg Pál, amit az életében megtapasztalt, Isten szeretetét. Jézus őt megszólította, magához hívta, hogy a jó irányba Vele haladjon. Nem az ő érdeme, hogy apostollá, Krisztus szolgájává, munkatársává vált, hanem az Istené, aki a bűnösök első helyéről a megkegyelmezettek első helyére helyezte, és ezzel bizonyította, hogy nincs elveszett ember Isten előtt.

Pál tudja, hogy ez Isten csodája és szeretete, nem az Ő érdeme. Tudja, hogy ezért született Krisztus, hogy őt és minden embert Isten közelébe vezessen, és ott megtartsa. Ezzel a tudással, ismerettel, szívbéli bizodalommal lépünk-e ki ismét az ünnep kapuján? Sikerült-e Krisztusnak ezen az ünnepen az Ő szavával közelebb vinnie minket Istenhez, és vajon sikerült-e az Ő szavában bízva meg is maradni Isten mellett, és céltudatos keresztyén életet élni?

Ha igen, akkor Pál apostol mellé állva nekünk is vallanunk kell a ránk bizottak számára: „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.”

Mítosz és legenda nélkül

Jézus születésének körülményeiről csak Máté és Lukács evangélista beszél. Márk evangéliuma csak feliratában hirdeti, hogy „Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdetét” (Mk 1,1) foglalta írásba, János pedig Az Ige testté lételéről szól, rejtélyes megfogalmazásban (Jn 1,14).

Márk és János miért hallgatnak a karácsonyi eseményekről, míg Máté és Lukács evangéliuma részletesen beszámol róluk? Arra utalna ez, hogy az ún. fejlődéselmélet igaz volna, vagyis az evangéliumi történet fokozatosan fejlődött, az apostolok az időben előre haladva „feldíszítettek” egy történeti magot? Csak kitalálták az egészet, mert így akartak kapcsolódási pontot teremteni Isten örökkévaló világához?

MIRŐL SZÓLNAK ÉS HALLGATNAK AZ EVANGÉLIUMOK?

Jézus születésének és ifjúságának eseményei legalább olyan fontosak, mint a későbbiek! Olyan ez, mint egy épület alapja a falak alatt: közvetlenül nem látható, de hiánya megrengeti az építményt. Bár Isten Fiának emberré válásáról Márk és János evangélista is tud, Krisztus születésének elbeszélése a Jézus működéséről szóló beszámolóknak nem része, ezért nem bontják ki azt részleteiben.

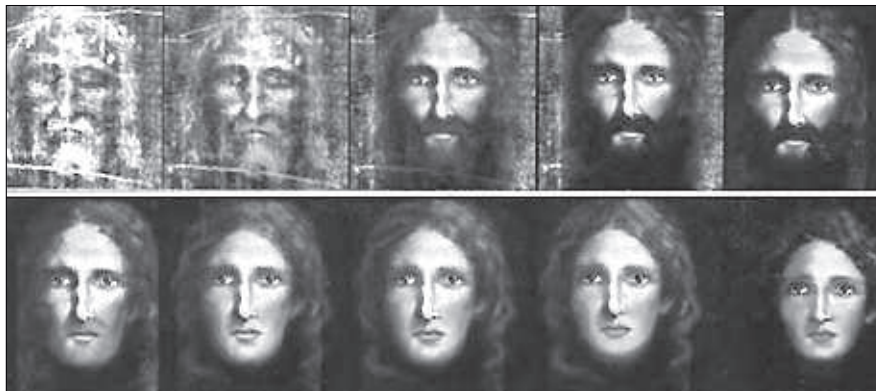
János egyértelmű szándéka az, hogy megmutassa (szemtanúi szemszögből) azt, hogy Jézus a Krisztus. Jézus magáról tett önkinyilatkoztatásait írja le, márpedig a születésnek ő nem szemtanúja.

Máté a zsidókból lett keresztyéneknek írja le Jézus életének eseményeit úgy, hogy szó szerint visszamegy a kezdetekig, Jézus nemzetségének táblázatát Ádámgig levezetve. Evangéliumában ez a szándék megfigyelhető például abban, hogy az Írások beteljesedéseinek hangsúlyozása fontos és jellegzetes szerepet kap. Ezért van annyi ószövetségi idézet benne.

Lukács látószöge ennél jóval szélesebb. A Jézus születése körüli és utáni események mellett ő Keresztelő János születésére is részletesen kitér. Számára ugyanis elsődleges szempont az, hogy bemutassa a „Krisztusjelenség” érintkezését a külvilággal. Tények és magyarázatok tarkítják az események láncolatának bemutatását.

Máté evangéliuma a bensőséges történet (határozott anyagi hang Józsefnek Mária elbocsátása helyett), Lukácsé pedig a széles körű tények érvként való felsorolása. Bár Márk és János a születésről nem beszél részletesen, ez mégsem jelenti azt, hogy tagadnak az első karácsony estéjének páratlan eseményeit.

Azért hallgatnak, hogy így a figyelmet még erőteljesebben Jézus tanítására irányít-

sák. Ezért tűnik úgy, mintha Márk már evangéliuma legelején a dolog közepébe akarna vágni (in medias res) azzal, hogy azonnal Keresztelő János igehirdetésével indít.

A „GYERMEKSÉG-EVANGÉLIUM”

Máté és Lukács evangélisták velük szemben leírják az Úr gyermek- és ifjúkorát, hogy a hívők mélyebb bizonyosságot nyerjenek Krisztusról. Egyes apokrif (a Biblia könyveinek elfogadott listájához nem tartozó) iratok ezt a szándékot tovább erőltetve próbálták még vonzóbbá tenni a Krisztusról szóló örömhírt.

Az örmény gyermekség-evangélium 596 körül keletkezett. Azokat a dolgokat meséli el, amelyek Szűz Mária és apja házában estek meg. Megismerhetjük Joachimot és Annát, illetve Mária gyermekkorát. Hogyan vette el József Máriát, Mária vízpróbája, a barlangban való szülés, a mágusok leírása. Ezek mind-mind izgalmas témák, melyek az emberek kíváncsiságát voltak hivatottak kielégíteni. Viszont az üdvösség szempontjából nem tartalmaztak releváns dolgokat, ezért is maradtak ki a Szentírásból.

A MEGTESTESÜLÉS, VAGY A FELTÁMADÁS?

Akárcsak Tamás evangéliuma, amely a Jézus gyermekkoráról szóló leghosszabb írás. Három jelentősebb kéziratban maradt ránk ez az apokrif irat, melynek teljes címe: „Tamásnak, az izráelita filozófusnak tudósítása az Úr gyermekkoráról”. Az elbeszélések valószínűleg még a 2. század második felében keletkeztek, és Jézus 5 és 12 éves kora közötti koráról szóló legendás történeteket beszélnek el, legtöbbször a kanonikus evangéliumoktól igen eltérő lelkületet mutatva.

Például bosszú-csodákat tulajdonít a gyermek Jézusnak, melyeket az ellene vétkező játszótrásai ellen hajt végre. Vannak tanító jellegű részei is, melyek a kisgyermek isteni bölcsességét kívánják tanúsítani.

Ízelítőként egy történet az ötéves Jézusról: Egy patak partján játszott és 12 verebet formált agyagból. De akkor éppen szombat volt, ezért panaszt tettek apjánál ellene. József felelősségre vonta Jézust. A gyermek Jézus tapsolt egyet, erre az agyaggalambok megelevenedve elszálltak. Akik látták, csodálkoztak és elbeszélésték a véneknak, hogy mi történt.

A Jézus születéséről és fiatalkoráról szóló történetek abban különböznek az evangélium többi elbeszélésétől, hogy ezekben a ré-

Az apokrifekben felmerülnek izgalmas témák, melyek az emberek kíváncsiságát hivatottak kielégíteni. Viszont az üdvösség szempontjából nem tartalmaznak releváns dolgokat, ezért is maradtak ki a Szentírásból.

szekben a teológiai érdeklődés a feltámadás titkáról áthelyeződik a megtestesülésre. A keresztyének ugyanis először csak a feltámadást ünnepelték, de később Jézus születésében is istenségét kezdték dicsőíteni.

Rudolf Schnackenburg (1914–2002) német teológus szellemes hasonlata talán közelebb visz minket a dolog jobb megértéséhez: „Olykor okmányokhoz vagy rajzokhoz »Legenda« megjelöléssel magyarázó táblázatot csatolnak. Ilyen »legendának« nevezhetnénk a pásztori történetet, vagy a napkeleti bölcsek elbeszélését is. Csak a hívők előtt tárul fel az események rejtett értelme, Isten kinyilatkoztatása a történelemben. Jézus születése éppoly szilárdan és kitörölhetetlenül áll a történelemben, mint kereszthalála. Ha tehát helyesen olvassuk, a születésről szóló elbeszélés a világ Istentől küldött Szabadítójának történetiségét tanúsítja.”

Miért lett Isten emberré?

A félistenek olyan természetfeletti lények a görög mitológiában, akiknek egyik szülője isten, a másik közönséges halandó. A legtöbb görög férfi félisten hős (hős) lett, például Héraklész vagy Akhilleusz. Ebben a kultúrkörben a félistenek a félvérek közé tartoznak.

FÉLISTENEK ÉS EMBERFELETTEK

A hinduizmusban az emberfeletti erők megismerését déváknak nevezik. Félistenek, mert az istenségnek alávetett, egyszersmind nagy erővel felruházott lények, akik különleges hatalmat kaptak az univerzum irányítására. Nagy részüknek önálló kultusza van.

A buddhizmusban Buddha, a vallás alapítója elfogadta az istenek és félistenek létezését, ám szerinte istennek és félistennek lenni annyi, mint magasabb és jobb formában létezni.

Az Ószövetség szintén beszél az istenek és emberek házasságából születettekről, viszont a mítoszokkal ellentétben Isten-ellenesnek tartja őket, akiknek léte kis híján a világ pusztulásához vezetett. Az 1Mózes 6,1-8-ban olvassuk arról, hogy „látták az istenfiak, hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették közülük mindazokat, akiket kiszemeltek maguknak”.

A legnépszerűbb nézet az, hogy az istenfiak bukott angyalok. A Biblia ugyanis „istenfiak”-on legtöbbször angyalokat ért (Jób 1,6; 2,1; 38,7). A probléma ezzel viszont az, hogy a Máté 22,30 szerint az angyalok nem házasodnak. A Biblia továbbá nem ad okot az abban való hitre, hogy az angyaloknak lenne nemük, vagy képesek lennének szaporodni.

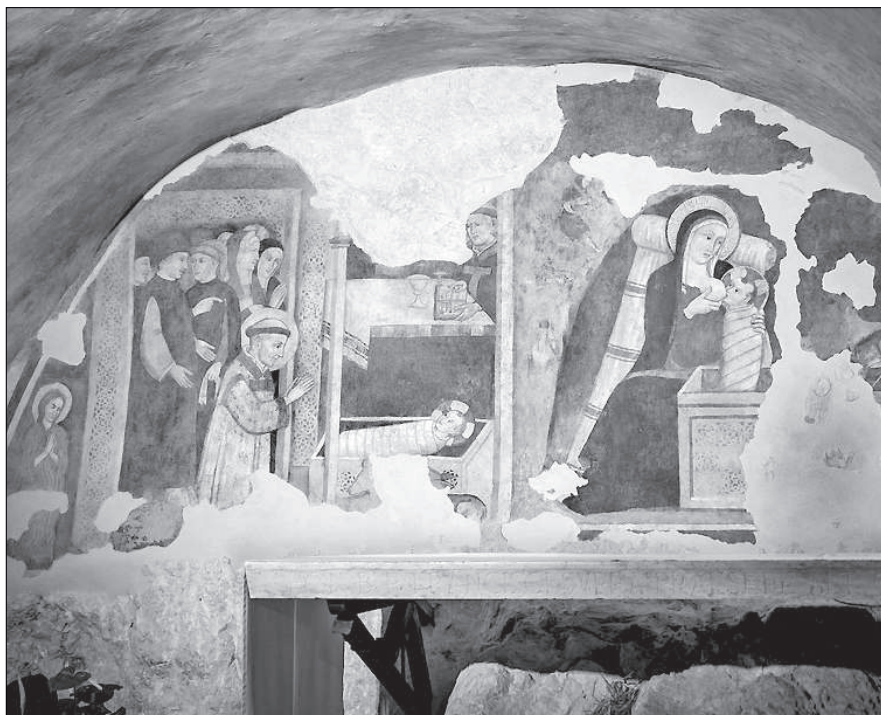
Az angyalok és emberek házassága ráadásul túlságosan idegen is a zsidó gondolkodástól. A történet csak egy töredék a korabeli beszűremkedett pogány mitológiákból, ami a teológiai mondanivaló szolgálatában áll: rámutat az özönvízben kiteljesedett isteni ítélet okára: a bűn elburjánzására a világban.

FÉLISTEN-E JÉZUS?

Jézus Krisztus azonban nem félisten vagy egy megistenült ember volt! Jézus nem vallásalapító, tanító vagy erkölcsi példa, aki emberi tökéletességével kiérdemelte, hogy Isten a Jordánban való megkereszteléskor fiává fogadja (adoptálja) őt!

A niceai hitvallás szerint a Megváltó született és nem teremtetett, de benne az isteni és az emberi egyszerre volt jelen szétválaszthatatlanul és elegyíthetetlenül.

Jézus embersége nem azt jelenti, hogy isteni természetére felveszi az emberit, mint egy ruhát. Isten Fia evett, aludt, örült, sírt, félt és szenvedett, mint bármelyik más ember a földön. Krisztus teljes mértékben ember lett, aki

átélte a kitaszítottagságot, a hajléktalanságot, a megalázást, hogy ezekben mintegy sorsközösséget vállaljon az emberrel.

Baszileiosz (329–379), a három híres kappadókiai egyházatyja egyike szerint Isten Jézusban „szelíden és kedvesen szól a vele egy fajtához tartozókhöz a testen keresztül”. Tehát Isten célja a testté lével az, hogy az ember még jobban megértse az Istent.

Karácsony sajnos ma sok ember számára olyan, mint egy Walt Disney-rajzfilm: szórakoztató, látványos és eladható, de mint ilyen el is hagyható. Karácsony titka azonban nem Jézus születés-történetének „prezentálása” (húsvétot előbb ünnepelték, mint karácsonyt!), hanem a testet öltés (inkarnáció) emberi ésszel megmagyarázhatatlan csodája.

A félistenek természetfeletti erejét vagy a megistenült ember etalon-erkölcsét eszünkkel el tudjuk képzelni, de az Ige testté létele előtt csak leborulni lehet!

AZ IDŐ TELJESSÉGE

Miért éppen úgy, és miért éppen akkor? – kérdezi mégis hódolattal elegyített csodálkozással az ember. Pál apostol az idő teljességének nevezi azt, amikor Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született (Gal 4,4). Csakhogy az idő teljessége nem a történelem fejlődéséért és az ember tökéletesedéséért érkezett el! Az apostol „ideje” nem egy edény, amely miután megtelik, az Isten Fia testben elérkezik a földre. Fordítva van: Isten hozza mozgásba az időt, Ő a történelem ura!

Ha Jézus ma születne meg, vajon hova érkezne? És milyen lenne a fogadtatása? – kérdezi a naiv emberi kíváncsiság. A fogadtatás valószínűleg ma sem lenne különb, mint akkor volt, Betlehem városában. De nincs is rá szükség, hogy Isten Fia emberi testben újra megszülessen. Isten beavatkozása már megtörtént. Éppen ezért mi nem azt várjuk, hogy attól a naptól kezdve apránként javuljon az ember és a világ sorsa, hanem Krisztus második eljövételét várjuk, ami szintén Isten szuverén beavatkozása lesz a történelem menetébe, és nem a világ ember miatti összeomlásának következménye.

Canterbury Anselmus (1033–1109) szerint Isten Fia nemcsak azért jött közénk, hogy Isten akaratát Jézusként még érthetőbben elmondja, de azért is, hogy Krisztusként kiengesztelje Istent az ember bűnéért, és így helyreállítsa a megrontott kapcsolatot Isten és ember között (elégítél-tan). Azért jött, hogy „a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk” (Gal 4,5).

Az Isten Fia által mi is istenfiakká (értsd: Isten fogadott fiaivá) lehetünk! A fiúságnak pedig két nagy jellemvonása van: a szabadság és a nagykorúság. Mindkettő felelősséggel jár. Isten fiának mi nemcsak neveztetünk, de úgy is élünk! Amíg csak saját erőnkől akarunk tisztességes életet élni, addig a törvény nyüge és terhe alatt hitünk nem több pusztá moralizálásnál.

Ma hova születne meg Jézus? Hol lenne emberré Krisztus? Bennünk!

Jobb adni, mint kapni?

A december az ajándékozás hónapja. Meglepetéseket készítünk a családtagoknak, főleg a gyerekeknek, akik már nagyon várják az ünnepeket. De nem csak a gyerekek ajándékozásáról szól a december, mert ilyenkor felnőttek is meglepik egymást.

Vannak, akik hetekig gondolkodnak, hogy vajon mit ajándékozzanak egymásnak, vásárolnak, rendelnek, kézzel készítenek, kinek hogy kézenfekvőbb, ki hogyan szereti vagy van lehetősége rá.

Az is érdekes kérdés lenne, hogy mennyire helyes az, hogy karácsony előtt az emberek megrohamozzák az üzleteket és sokan már ajándékozási kényszerben szenvednek, de most nem ezt vizsgáljuk, hanem az ajándékozási és ajándék utáni vágy mélyére nézünk egy kissé, őszintén, álszerűség nélkül.

AJÁNDÉK A KÖLCSONÖSSÉG JEGYÉBEN

Azt hiszem, azt leszögezhetjük, hogy gyermekkortól kezdve mindenki szeret kapni. Ha valaki vendégségbe jön hozzánk, örülünk, ha ajándékkal érkezik. Lehet, hogy már van belőle, de akkor is jólesik a gesztus.

Ünnepek, születésnap táján mindenki gondolkodik rajta, hogy vajon mit fog kapni, hányan köszöntik fel, aki nem köszöntötte, vajon miért nem tette, és még hosszan sorolhatnánk. Vannak, akik a karácsonyfa alatt hatyják az ajándékokat, mintegy jelezve annak, aki bejön, hogy oda tegye, amit hozott.

Kapni tehát szeretünk, de a kérdés az, hogy vajon szeretünk-e adni. Persze, mindenki azt szokta mondani, hogy nagyon szeret ajándékozni, de még ha szokott is, rendszerint titkon várja a viszontajándékot. Vagyis az ajándékozás által nem annyira a bennünk levő adási vágyat éljük ki, hanem az egész a kölcsönösség jegyében zajlik.

Ha szeretnénk ellenőrizni, hogy amikor azt mondjuk, szeretünk adni, tényleg így van-e, nézzük meg, hogy szoktunk-e adni akkor is, amikor nem jön érte viszonzás, és csak az ajándékozás, a meglepetésokozás kedvéért ajándékozzunk. Vagy ha nem is ajándék, de gesztus szinten ott van-e az adás a mindennapjainkban?

Persze, nem azt mondjuk, hogy az baj, ha kapunk valamit és örülünk neki, hiszen mindenki örül az ajándéknak, főleg, ha olyan ajándékot kap, amire vágyik. De vajon megtapasztaltuk-e már annak az örömét, hogy adhatunk, annak az örömét, hogy örömet szereztünk és a másikat boldoggá tettük?

Menjünk tovább: vajon mit szeretünk, és mit tudunk adni? Sokféleképpen lehet adni. Mert az, hogy adni szeretnék, legelőször az érzések szintjén jelenik meg, ennek a megnyilvánulása az ajándék vágya a gesztus.

Az adás, adni tudás alsó foka szerintem az ajándékozás, amikor tárgyakat vásárolunk és adunk. Nem kell megsértődni a kijelentés miatt, mert bár az ajándék tárgyak fontos kiegészítői születésnapoknak és ünnepeknek, ezek az évek csupán néhány napjára korlátozódnak, az élet viszont a hétköznapiakban zajlik. Rideg az a család, amelynek tagjai csak ünnepnapokon szeretnek adni egymásnak.

Vannak családok, amelyekben az ajándékozásnak hagyománya van, és vannak, amelyekben kifejezetten elvárják a nagy ajándékokat. Nincs ezzel semmi baj, ha az élet úgy zajlik, hogy az év egészében odafigyelünk a másik igényeire, érzéseire, vágyaira, és nem karácsonykor vagy ajándékokkal szeretnénk kompenzálni a családban uralkodó érzelmi űrt.

Tehát az is fontos, hogy milyen indítástól ajándékozzunk. Van, ahol ez a külsőség fontos része az ünnepnek, mert ezáltal meg kell mutatni az anyagi jólétet. De más az, ha egy férj vagy egy feleség azért vásárol meg (valami titkos vágyat teljesítve) egy rég óhajtott tárgyat, mert nagyon szereti a párját.

AJÁNDÉK FELSŐ FOKON

Ha elmúlik karácsony, mit tudunk adni a hétköznapiakban? Rengeteg mindent, hiszen nem csak anyagiakra kell gondolnunk. A hétköznapi ajándéka: szeretet, gondoskodás, odafigyelés, őszinteség, önzetlenség, hűség. Ezek pedig akkor élők, ha érzékelhetők a másik számára; nem tárgyakban, hanem gesztusokban válnak megtapasztalhatóvá.

Néhány példa: női gondoskodás jele a háztartásvezetés, odafigyelés megnyilvánulása, ha rá tudunk érezni a mellettünk élőre. Annyira figyelünk rá, hogy észrevesszük a problémáit, hangulatváltozásait, kiismerjük,

és azt adjuk neki, amire szüksége van. Az őszinteség ritka ajándék mai világunkban, amikor a társak közötti játszmák eluralkodóban vannak. Nem szeretjük beismerni a gyengeséget, inkább veszekszünk. Amikor korunk betegsége az önzés, egyre ritkábbak az önzetlen emberek, akik képesek lemondani valamiről más javára. Egy szál virággal meg lehet lepni valakit egy hétköznapon is, csak úgy, mert vagyunk egymásnak.

Az ajándék legfelsőbb foka annak a megélése, hogy aki mellett van, vagy egy családtagom, ajándék a számomra és én ajándék vagyok a számára. Ez egy érzelmi állapot, amelyet ha megtapasztalok, akkor más értelmet nyernék az ünnepek, de a hétköznapiak is. Annak a személynek adni valamit, ez tölti ki a gondolataimat. Nem az lesz a fontos, hogy vajon mit fogok kapni tőle, hanem az, hogy én mit adhatok, és az lesz számomra az öröm, ha örömet szereztem.

ÜNNEPI HUNCUTSÁG A HÉTKÖZNAPOKBAN

Talán nem a karácsonyi ünnepet kellene még csillogóbbá, ajándékokban még gazdagabbá tenni, hanem karácsonnyá változtatni a hétköznapiakat, azokat a ködös, párás reggeleket, amikor mindenki duzzog, álmos, rosszkedvű. Karácsonyi menüt varázsolni egy hétköznap esti asztalra, amikor együtt van mindenki, örömet, kis vidámságot, huncutságot vinni a hétköznapiakba.

Hogyan lehet még karácsony a hétköznapiakban? Úgy, hogy hiszek más napokon is, elmegyek templomba a másik vasárnap is, érzem Krisztus jelenlétét akkor is, amikor lebontjuk a karácsonyfát és elcsomagoljuk a díszeket. Mindenekelőtt tanuljunk meg adni!

Kicsinyek és nagyok ünnepe

„Mégáldja azokat, akik félik az Urat, a kicsinyeket a nagyokkal együtt.” A 115. zsoltár 13. verse szerepelt mottóként a VII. Békés-Bánáti Református Egyházmegyei Találkozón, az emlékszálón, a könyvjelzőkön. De ezt tapasztaltuk meg mi résztvevők is október 5-én Lugoson, kicsinyek és nagyok, idősebbek és fiatalok, három egyházkerület, öt református egyházmegye és több gyülekezet tagjai.

A Trianon után három országba szakadt egykori békés-bánáti egyházmegye utódegyházmegyéinek találkozására került sor.

JÓ EGYÜTT DICSEJNI AZ URAT

Bódis Ferenc esperes, főszerző az 51. zsoltárral köszöntötte a résztvevőket, Csúry István királyhágómelléki püspök az 51. zsoltár 20-21. versei alapján hirdetett ígét a több mint ezerfős hallgatóságnak. Kiemelte, hogy Isten áldást akar adni, és elhangzott az önvizsgálatra indító kérdés is: „Mivel lett jobb a te életed, mivel tudod jobbítani a körülötted levők életét?” Mintegy válaszként hallgattuk mindannyian Szabó Dóra citerával kísért énekét: Az Isten bárányára leteszem bűnöm én.

A nap során különleges élményben lehetett részünk a Kriszbi zenekar által vezetett dicséretnek, Szabó Dóra további éneklése, Domschy Mercédesz énekes hitvallása, Péntek Attila zongorakísérete, valamint a kárpátaljai Credo biznyságtétele révén, illetve a kórusok szolgálata által.

Több résztvevő kiemelte, hogy soha nem tapasztalt lelki élményt nyújtott számára a nagy közösségben való éneklés, a közös úrvacsorázás, annak megtapasztalása, hogy vannak még református hívő testvérek, akik hasonlóan dicsérik az Urat.

Halász Béla szerbiai püspök köszöntése és őszinte szavai arról, hogy ők, a bánáti

egyházmegyében a megmaradásért küzdenek, kevesen is, de végzik hűséggel szolgálatukat, arra indított bennünket, hogy imádságban hordozzuk testvéreinket, hiszen mi még talán jobb helyzetben éljük meg keresztyén hitünket.

IDŐ A LEGFONTOSABBKRA

A református templomban imasétány várta az elcsendesedni vágyókat, a Lélek gyümölcsei alapján lehetett önvizsgálatot tartani arról, hogyan gyakoroljuk a szeretetet, szíveséget, jóságot, hűséget, szelídséget, mértékletességet, van-e békességünk, örömünk, miben vagyunk türelmesek. Egy ír forrásból merített vers szerint szakítsunk időt a csendre, mert ez a lélek fürdője, a munkára, mert ez a siker ára, a kedvességre, mert ez a boldogság kapuja, a szeretetre, mert ez vezet életörömrre, és szakítsunk időt az imádságra, mert így lesz helyünk a végtelenben.

A záró istentiszteleten dr. Fekete Károly tiszántúli püspök szolgálata az emmausi tanítványokról arra hívta fel figyelmünket, mai tanítványokként, hogy az Úr velünk van az úton, velünk van a kenyér megtörésekor, noha szemünk homályos látása miatt nem veszünk őr észre.

Ezt az örömet és ennek bizonyosságát szeretnénk megélni a következő találkozásig, 2020. október 3-ig, amikor a békési egyházmegye szervezi Gyulán a VIII. Békés-Bánáti Egyházmegyei Találkozót.

Áldott legyen az Úr, hogy megajándékozott minket ezzel a nappal! Köszönjük a lugosi reformátusok és minden önkéntes önzetlen szeretetét, melyet munkájukkal bizonyítottak, áldott legyen mindenki, aki támogatta a rendezvényt, és áldottak legyenek azok is, akik a szapárfalvi templom külső felújítására adakoztak.

MEGYASSZAI JÚLIA

Zsanett cipői

A Szatmárhegyi Református Egyházközség Lelkészi Hivatala első alkalommal pályázta meg a HEKS és a Brot für die Welt közös, „Vajon az ember van a templomért, vagy a templom az emberért?” című kiírását. Ez a pályázat a gyülekezetek fizikai és szellemi akadálymentesítését igyekszik előmozdítani.

Gyülekezetünk azért csatlakozott e programhoz, hogy segíthessen egyik kedves presbiterünk kislányán. A kislánynál egészen kicsi korában cipőproblémákat diagnosztizáltak. Később, amikor jártani tanult, lábtartási, ezért járási nehézségekkel kellett szembesülnie.

Zsanett a gyermekkorát folyamatos orvosi felügyelet alatt töltötte és tölti. Nyári tábor helyett heteken át gyógytornáznai jár Zilahra, ahol ortopéd szakember árgus szem-

mel figyeli fejlődését, és ennek megfelelően speciális cipőt rendel. Mivel a kislány járása szépen javul, és mivel fejlődésben van, sűrűn kell a cipőt cserélnie. Ehhez társul a téli és nyári időszak váltakozása: nyáron könnyebb, télen pedig zártabb, melegebb lábbelit kell viselnie.

Zsanett az egész családjával Isten közepében él. Szüleivel részt vesz az istentiszteleteken. Édesapja presbiter. A család szerény anyagi helyzete ellenére adakozó, segítőkész. A kislány édesapját két éve súlyos baleset érte, maradandó károsodással él. Munkahelyére nem tud visszamenni. A gyülekezet az ő megsegítésére gyűjtést rendezett.

Zsanett nagyon szereti a gyülekezeti valóságát, erre már hűgát is elhossa. A nyári vakációs bibliahéten együtt vett részt a többi gyerekekkel az ügyességi játékokban. Pajtásai segítettek neki. Most, negyedik osztályos korára sikerült a lelkesi hivatal és a pályázató részéről megajándékozni két pár gyógycipővel 500 lej értékben.

Bátran tekinthetjük ezt akadálymentesítésnek, hiszen segíthettünk abban, hogy a kislány gyalogosan is jöhessen az egyházi alkalmakra, szeretett családjával továbbra is aktív tagja legyen a gyülekezetnek.

Istennek legyen hála ezért az összefogásért! Köszönet a támogatásért! Legyen áldás a Szűcs család életén, a kislányok gyermekkorán!

KOVÁCS JÓZSEF

Reffeszt – az aradi református fiatalok fesztiválja

„Maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük.” Lk 24,15b

A reformáció hetére időzítette az Aradi Református Egyházmegye az idei ifjúsági találkozót. Október utolsó szombatja jó választásnak bizonyult, hiszen Isten csodálatos gondviselésének köszönhetően az idei utolsó igazi napsütéses hétvégének ígérkezett.

Az előző években megszervezett rendezvényekhez hasonlóan a fő cél az volt, hogy minél több fiatalot megszólítva, a célcsoport életkori sajátosságainak megfelelő módon vigyük a fiatalok elé az evangélium örökké érvényes útmutatását.

VELÜNK VÁNDOROL JÉZUS

A fesztivál napjára igazi odaadással készülődtek a helyszínt rendelkezésre bocsátó ágyaiak és az egyházmegye lelkészei házastársukkal együtt, hiszen több „műhelyfoglalkozást” is betervezték. A filmklub, a teaház és pihenősarok, a kézműves-foglalkozás, a dicsőítő kör, a hatállomásos imaséta, valamint a sporttevékenységek (asztalitenisz, kispályás foci, kosárlabda) felügyelete lelkészek, lelkesházasztársak, pedagógusok és önkéntesek számára is adtak feladatot.

Itt köszönjük meg az ágyai Olosz Lajos iskolának, hogy otthont adott a fesztiválnak, valamint a pedagógusoknak és önkénteseknek a sokoldalú segítséget. Mintegy 180 személy vett részt a rendezvényen: ágyai, arad-belvárosi, arad-gáji, arad-mosóczi, angyalúti, erdőhegy-kisjenői, feketegyarmati, nagyzerindi, kisperegi, pécskai, németszentpéteri, szentleányi, zimándközi, vadászi fiatalok, a Thabor keresztyén zenekar tagjai, valamint szervezők.

Az esemény regisztrációval és az ágyai hívek önkéntes felajánlásából összeállított szeretetvendégséggel kezdődött a Szabó Magda Művelődési Házban. Majd ifjúsági áhítatot tartott Vékony Zsolt József ifjúsági előadó a református templomban. Lukács evangéliuma 24. fejezetének 14–16. versei alapján azt fejtette ki, hogy amint a feltámadott Jézus a megváltozott élethelyzetből menekülő tanítványok mellé szegődött az emmausi úton, ugyanúgy velünk, mai fiatalokkal is együtt akar

menni. Mint mondta, a fesztivál ideje alatt, „sokféle eseményre kerül majd sor, mindenütt érezhetjük, hogy Jézus velünk van az úton”.

PROGRAMKAVALKÁD

A fesztivált megnyitó áhítat után a fiatalok első harmincas csoportja a nagyperegi és a nagyszintyei polgármesteri hivatal által rendelkezésükre bocsátott két iskolabusszal útra kelt az ágyai erdőbe, s a Terran paintball cég szervezésében és felügyeletével megindult az egyik legvonzóbb program. A fiatalok te-repszínű védőruhában, biztonsági sisakban, festékgolyós lövedékekkel igyekeztek győzelmeskedni a csatában. Bár nem is a harc vagy a győzelem volt a legfontosabb, hanem az, hogy a különböző gyülekezetekből érkező fiatalok megtanultak közösségben, csapatban küzdeni.

Közben az ágyai iskolában és a művelődési ház körül megkezdődtek a különféle foglalkozások. Az iskolában Papp József lelképásztor moderálásával filmet vetítettek, s a megtekintett 25 perces keresztyén film után, a rendelkezésre álló időben, a csoportoknak lehetőségük volt a film mondanivalójával kapcsolatos gondolataik megbeszélésére is.

Egy másik tanteremben egyénileg indulnak a fiatalok egy hatállomásos imasétára, Nemes Emil lelképásztor társaságában. Az imaséták alatt alkalmunk nyílt önmagunkat, társainkat megismerni, és imádságban Isten felé fordulni.

A kézműves-foglalkozás egy másik tanteremben folyt, Vékony Dóra tiszteletes asszony irányításával. Különböző dísz tárgyakat készíthettek itt maguknak a fiatalok, vagy egyszerűen csak kipróbálhatták magukat a festésben, gyurmaékszer-készítésben.

A következő osztályteremben a pihenés, a relaxációé volt a főszerep. Ide az tért be, aki épp elfáradt, és egy tea mellett elbeszélgethetett társaival, vagy kipihenhetette magát egy matracon vagy babzsákon. Ezt a „pihenőhelyet” Tóbiás Emőke Piroska lelkész vezette.

Az iskola udvarán, a díófa alatt, igazi rusztikus környezetben, elsárgult falevelek

szőnyegére helyezett fahasáb székek között tartotta a dicsőítést Mkl Szilvia lelkész és Mkl Acacia dobterapeuta. Az ide látogató fiataloknak héber nyelvű énekek tanulására is lehetőségük volt.

A sportolni vágyók sem panaszkodhattak, hiszen a művelődési házban két pingpongtal volt felállítva, a csapatot szervező fiatalok pedig akár fociban vagy kosárlabdában is kipróbálhatták magukat a műfüves sportpályán. A sporttevékenységek felügyelője Forró Csilla, Molnár Szilárd önkéntes, Szabó Attila testnevelő tanár, valamint Lőrincz Lóránd Péter lelkész voltak.

Amikor idő volt rá, enni is lehetett. Gyorséttermi menüvel készült egy arad-gáji presbiter ezen a téren működő vállalkozása. Az ebédről minden gyülekezet maga gondoskodott a fiataljainak.

Este valamivel hat óra után került sor a fesztivál záróeseményére, a Thábor együttes dicsőítő koncertjére. A minőségi hangosítást Duka Lehel végezte. Az ágyai református templom parkjában lévő szabadtéri színpad elé egyre több fiatal gyülekezett. Voltak, akik padra ültek, mások a fűre, de sokan állva hallgatták és énekeltek végig az ifjúsági dalokat. Igazi közös csapattá kovácsolódott a sokfelől érkező fiatal. Együtt énekeltek, miután együtt voltak egész nap örömben, játékban, versengésben. És felismerték, hogy Jézus is velük volt. Mint mindennap velünk van a világ végezetéig.

LŐRINCZ LÓRÁND PÉTER

Harmincadik presbitertalálkozó és -képzés a Hegyközön

A kívül-belül felújított hegyközkovácsi református templomban tartották meg idén ősszel a hegyközi kistérségi presbitertalálkozót és presbiterképzést. Jelen voltak kilenc egyházközség képviselői, lelkipásztorok, főgondnokok, gondnokok, presbiterek, hogy az áhítat és előadások után beszámolhassanak egymásnak az elmúlt egy évben történetekről, gyülekezeteink, református közösségeink építésére javaslatokat, megoldásokat terjesszenek a jelenlévők elé.

A nyitó áhítatot Szenn Péter, a Horvátországi Református Keresztyén Kálvini Egyház püspöke tartotta, igemagyarázatát az 1Kor 12, 28-31 verseire alapozva.

Az áhítatot követően elsőként Tóth Zsigmond Béla, a Bihari Református Egyházmege Presbiterszövetségének jegyzője, a rendezvény moderátora, majd a házigazda lelkipásztor Forró László köszöntötte a jelenlévőket és ismertette a találkozó programját.

A MEGÚJULÓ EGYHÁZ

Az első előadás sok érdekességet tartalmazott, hiszen Szenn Péter horvátországi református püspök, a kelet-szlavóniai Haraszti település református lelkésze a közelmúltbeli délszláv háború okozta tragédiákról és megpróbáltatásokról beszélt, de a háború utáni talpra állásról is. „A délszláv testvérháború ideje alatt a mételey a saját fajtánkból jött.

Ahol nem volt háború, ott bomlasztó folyamatok indultak meg. A lelkészek sikkasztása és paráznsága miatt egyházszakadás következett be, s nagyon meggyengültünk – mondta a püspök. – [...] Mindezek ellenére egyenes a református egyház Horvátországban. Nagyon sokan vannak, akik visszajönnek. A gyülekezeteink talpra tudtak állni, most az Isten valami jót mért reánk, s ennek tudnunk kell örülni.”

Az előadások között Kátai Zoltán Kosuth-díjas énekmondó kápráztatta el a hallgatókat Tinódi Lantos Sebestyén, Balassa Bálint, Szenczi Molnár Albert gyönyörű történelmi énekeivel, dalaival, zsoltáiraival.

A KITARTÓ EGYHÁZ

Szünet után dr. Maróth Miklós akadémikus *Keresztyénség és iszlám. Európa mint ütközőzóna* címmel érkezett. Megtudtuk, hogy a legfőbb különbség a keresztény, a zsidó és a muzulmán vallás között az, hogy míg a kereszténység a megváltás gondolatára épül fel, addig az utóbbi kettőben az örök érvényű isteni törvények betartása a meghatározó, tehát a lélekvizsgálat nem játszik meghatározó szerepet. Az iszlám viszont egy törzsi vallás, melynek alapvető sajátossága az, hogy a törzsi közösséget vallási alapon szervezi meg.

Az előadó kifejtette, hogy Európa a migrációban szociológiai problémát lát ugyan, de a muzulmánok ezt vallási kérdésnek tekintik,

és ha az iszlám hívein nem kéri számon a törvények betartását, akkor az európai kultúra gyökerei rendülnek meg. A muzulmánok „nem integrálódni jönnek, hanem integrálni”. Az iszlámban ugyanis nem különül el a vallási és a politikai vezetés, és minden olyan helyet, ahol mecset van, iszlám területnek tekintenek.

Dénes István Lukács, a Bihari Református Egyházmege esperese ismertette, milyen stádiumban van az Esperesi Hivatal székházának építése. Majd arra kérte a jelenlévőket, hogy segítsenek egyházközségeikben az ez alkalommal kiadott téglajegyek értékesítésében, hogy mihamarabb elkészülhessen az impozáns épület, amelyben helyet kapnak az egyházmege kebelébe tartozó szervezetek is.

Az előadások után a jelenlévők átvonultak az egyházközség által működtetett közösségi házba, s ott a házigazdák szeretetvendégségben részesítették őket. Beszélgettek, ismerkedtek, barátkoztak, hiszen minden hasonló összejövetelnek közösségformáló és -építő jellege van.

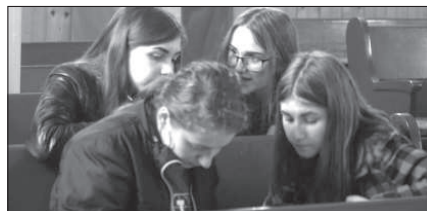
TÓTH ZSIGMOND

Szívbe ivódott Igék az egyházkerületi bibliaismereti vetélkedőn

Három Szatmár megyei csapat is részt vett Nagykágyán a 13. Egyházkerületi Református Bibliaismereti Vetélkedőn, mely a kezdetek óta rendkívül nívós, rengeteg tudást igénylő verseny. Ennek megfelelően készültek fel idén is a csapatok.

Istentisztelettel kezdődött az esemény november 2-án, szombat délelőtt 10 órakor az Érmelléki Református Egyházmegebe kebelezett Nagykágyai Református Egyházközség templomában. Csűrű István püspök hirdette Isten Igéjét a Kol 1,9-11 alapján. Három dologt hangsúlyozott az egyházkerület főpásztora: a gyümölcsöt, a növekedést és az erőt. Nem elég tudni a feladott bibliai részeket, szükséges a bennük említett gyümölcsöket is teremni a mindennapi életben, gyakorlatba ültetve a tanítást.

Jobb Domokos ombodi lelkipásztor, egyházkerületi ifjúsági előadótanácsos azt emelte ki, hogy a jelenlévők közül mindenki győztes-

nek tarthatja magát. Mike Pál, az Élő kövek dicsőítő együttes frontembere, magyarkéci lelkipásztor Augustinust idézve elmondta: „ahhoz, hogy szeressek valakit, ismernem kell, de ahhoz, hogy teljesen megismerjem, egyre jobban szeretnem is kell.”

Bán Alpár helyi lelkész vezette a vetélkedőt. A kérdéseket kivetítve láthatták a versenyzők, a válaszokat lapra írhatták. A nagybányai egyházmeget Koltó, a szatmárit Mikola (tavalyi győztes) és Szigetlanka, a nagykárolyi Érendred, a zilahit Dészháza, a szilágysomlyói Szilágyperencsen, az érme-

lékit Magyarkéc, a biharit Nagyszalonta csapata képviselte. Ők egy héttel korábban már diadalmaskodhattak a maguk egyházmegejében.

Tehát nyolc négytagú csapat válaszolhatott a nehezebbnél nehezebb kérdésekre. A negyven kérdésből és rengeteg alpontból álló feladatsort mintegy két óra alatt oldották meg az ifjak.

A szilágysági csapatok végeztek az élen: első Szilágyperencsen, második Dészháza lett. A címet védeni készülő Mikola, alig lemaradva a képzeletbeli ezüstéremről, a dobogó harmadik fokára állhatott, amiért csak elismerés járhat. További sorrend: Koltó, Magyarkéc, Nagyszalonta, Szigetlanka, Érendred.

A csapatok felkészítőik segítségével mélyültek el Józsué, a Bírák, Sámuel, a Királyok és a Krónikák könyveinek részleteibe. Közben erősödhetett a közösség, az Ige pedig beivódott nemcsak az agyba, hanem a szívbe is.

refszatmar.eu

Félelmet hozó az advent a változó Európában

Csak a megváltó Krisztus ugyanaz a változó Európa adventjeiben. Ő a biztos támpont akkor is, amikor a legtöbb adventi vásárt, és egyáltalán a korábban biztonságosnak vélt életterünköt, a terrorveszélytől való félelem ássa alá.

Az iszlám által életellenességig fanatizált elkövetők a mai európai ember félelmeit tesztelik meg. Ezt azonban az uralkodó szélsőliberális, politikailag korrekt közbeszéd nem engedi megfogalmazni, nevén nevezni, ezért aztán a mai nyugat-európai ember tele van kimondatlan félelmekkel.

SZÁMÚZNI A FÉLELMET

Gyökeresen más lett az advent és benne a Krisztus-váró ember mindennapjai 2015 óta. Ezt az évet emlegetik az európai szintre begyűrűző iszlám terrorizmus kezdeteként. Négy éve hozzánőtt az év végi ünnepvárásunkhoz valami fojtott aggodalom, egy olyan félelemérzés, amit igyekszünk persze száműzni minél távolabb magunktól, ne árnyékolja be az adventi sürgés-forgást. De nem csukhatjuk be a szemünket.

Ma már egyetlen nyugati városban sem léphetünk úgy az utcára, hogy előzőleg ne készüljünk fel a legrosszabbra. Fájdalmas kontraszt e kettő: a csillogó adventi vásár és a vérszomjas terrorista, aki válogatás nélkül öl.

És persze az ember hajlamos kicsit kikapcsolni, hátradőlni, hiszen éppen azért korzózik az ünnep előtt, mert gyönyörködni akar, ráhangolódni a karácsonyra, kellemes pillanatokat tölteni számára fontos emberekkel. Senki nem arra gondol ilyenkor, hogy a szembejövő szigorú arckifejezésű férfi esetleg kést ránt és istenének nevét ordítva irgalom nélkül döfni fog. Megállás nélkül, amíg valami történik. Amíg valaki szembeszáll.

De Európa elszokott az önvédelem, a szembeszállás mechanizmusától. Ezért a sok áldozat, amíg valaki végre megálljt parancsol a gyilkosnak.

Az amerikaiak 80 százalékának elege van a politikai korrektségből. Úgy látszik, hogy a politikai korrektség (PC) hazájában sem lelkesednek az emberek a politikai korrektségért, mely inkább gúzsba köt, mint felszabadít. A törpe kisebbség persze főgonosznak tartja a PC-t nem gyakorlókat, azonban egy új kutatás szerint a baloldali beállítottságúak és a kisebbségek túlnyomó többsége is elutasítja a politikai korrektséget.

A kutatást az amerikai The Atlantic készítette. Sokan úgy gondolják, hogy az amerikai társadalom két nagy táborra oszlik a politikai korrektség kérdésében: a konzervatív jobboldali támogatói alapvetően elutasítják, a baloldali, liberális szimpatizánsok pedig egyetértenek a polkorrekt beszéddel.

EZ A FANATIKUSOK ADVENTJE

Mert senki ne álmódjon arról, hogy ők éppen a szeretet ünnepén majd kikapcsolnak, elvonulnak és téli álmat alusznak. Vagy esetleg beállnak ők is a sorba és forralt bort kortyolnak Strasbourgban, Brüsszelben vagy Bécsben. Hiszen az elmúlt évek, akárcsak az eltelt napok, azt bizonyítják, éppen az ellenkezője zajlik. Bekapcsolnak, bekattannak.

Ma már nem a keresztyén identitás eseménye, megélése az adventi vásár, a karácsonyt is sietve átnevezték téli ünnepnek, mint egykor Ceaușescu Romániájában, de ez, úgy látszik, a fanatikusokat nem zavarja. Nem lesznek kevésbé vérszomjasak, ha Nyugat-Európa látványosan hátralép és leveleszi a maradék kereszteseket, átkeresztelt a keresztyénségre emlékeztető ünnepeket.

A dzsihá, a szent háború nem jön zavarba és nem lágyl el az ilyen megmosolyogtató kompromisszumkereséstől. A dzsihá európai térfoglalása ugyanis nem kompromisszum keresése jegyében történt. Hanem a megjelenés, betöltés és elfoglalás végett. A saját képére alakításért. Nem kíváncsi a befogadó kultúrára, hanem a saját filozófiája szellemében cselekszik és él tovább az európai szintéren is. Miközben kihasználja és élvezzi a kormányok szociális háttértámogatását.

Az erőszakszervezetek még így-úgy fenntartják a látszatot. Még vannak gondtalan adventi vásárok. Csakhogy a késes terrorista ellen nincs százszázalékos védelem. Hiszen a tömeg része ő is. Ha eldöntötte, megtervezte, hol és mikor, akkor támadni fog. Mert ez az egyetlen célja: veszteséget okozni, megfélemlíteni azt az országot, azt a kultúrát, amely befogadta és nem melleleg eltartja őt. Amely valami butasággal vegyes naivitással abban a hitben van, minden terrortámadás után és ellenére, hogy az integráció mégiscsak sikeres, mégiscsak zajlik.

A migránspárti politikai elit egy napig látszólag gyászol, majd másnap újult erővel

folytatja ördögi munkáját, Európa elaknásítását, az úgynevezett Soros-terv megvalósítását. Minden újabb esetet követően az a válasz, hogy egy-egy terrorcselekmény csak egy-egy elszigetelt sejt, egy radikalizálódott iszlám bűnöző felelőssége. Hogy a bevándorlótársadalom nem ilyen. Hogy majd csak sikerül a szigorú óvintézkedésekkel megálljt parancsolni a folyamatnak.

Pedig a terrorista, a kést ragadó személy csupán a jéghegy csúcsa. Sokkal többen vannak az alvósejtek. Felmérni, de talán elképzelni sem lehet számukat. Akik még nem fogtak fegyvert, akik még nem kaptak tűzparancsot. Akik még csak hallgatják egy-egy őket tüzelő imám, vallási vezető gyűjtő szónoklatát. Akiknek a lelkét éppen ezekben a napokban fertőzik meg az iszlám vallás és Allah nevében, valami szentnek kikiáltott cél felmutatásával.

EURÓPA VÉDEKEZIK

Az egynapos gyász után lemossák a kövekről a kifolyt vért, leszerelik az adventi hangulatvilágítást, vagy éppen a strasbourg tériől, és az ünnepi bódékat odébb költöztetik.

Talán még több rendőrt is az utcára vezényelnek. Átmenetileg. Talán mindenki vigyázni és félni fog egy darabig, de aztán minden megy tovább. Majd valamivel később további alvósejtek ébrednek fel és csapnak le újra. Mindig ott, ahol nem számítanak rá, és mindig ott, ahol fáj.

Ennek így soha nem lesz vége. A szellemet kiengedték a palackból és a szellem köszöni szépen, esze ágában sincs visszatérni a szűk edénybe. Innentől kezdve azonban az advent is együtt változik a jelenlegi Európával.

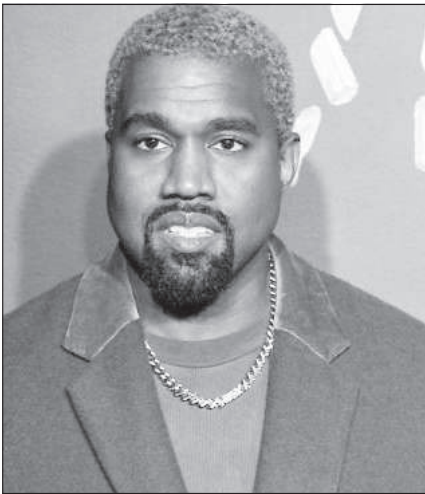
Már nem csak várakozás, nem csak ünnepi készülődés, nem csak Krisztus-fogadás. De valami léleknehezítő mélyes aggodalom is. És az unió alapító atyáinak egyikétől, Robert Schumantól újra és újra megidézett kijelentés: „Európa vagy keresztyén lesz, vagy nem lesz.” A jelen a „nem lesz” irányába tart...

Álszentek vagy szentek? – sztárok és az újjászületés

Justin Bieber, Kanye West, hogy csak két nevet említsünk azon sztárok közül, akik keresztény hitükkel és megtérésükkel telekürtölték a sajtót. De hogyan viszonyulunk ahhoz, hogy a kifejezetten ellenszenves viselkedéséről ismert rapper istentiszteleteken énekel, felszólal az abortusz és a házasságon kívüli szex ellen, és megjegyzéseket tesz feleségének a kirívó öltözködésére? Na és amikor Justin Bieber félmegtelenül olvassa a Bibliát a magángépén?

TELJES VÁLTOZÁS

Jesus is King (Jézus a király) címmel jelent meg Kanye West legújabb albuma, aki egy interjúban a megtéréséről vallott: „Most, hogy Isten szolgálatában állok, az a feladatom, hogy terjessem az evangéliumot és elmondjam az embereknek, hogy mit tett velem Jézus – mondta. – Isten nem csak a négy fal között létezik. Isten a mindenség és mindenhol ott van.”

A botrányairól elhíresült rapper az interjúban magát keresztény innovátornak nevezte, mivel olyan vasárnapi szertartásokat vezet, melyek során a zene és a spiritualitás nem tradicionális módon keverednek egymással. Ha mindez nem tenné még őt a címlapokra, következő kijelentése garantáltan, ugyanis arról is beszélt, hogyan kérte meg a lemezében közreműködő embereket arra, ne éljenek szexuális életet házasságon kívül.

A rapper elmondta, hogy a megtérése áprilisban történt, a Coachella zenei fesztivál után, és tanúságot tett arról is, hogy Isten megszabadította a pornó- és szexfüggőségétől. „Az apukám elől hagyott egy Playboyt, amikor olyan ötéves voltam, és ez majdnem az összes döntésemet befolyásolta egészen mostanáig, hogy felhagytam ezzel a szokással.”

HITELES, VAGY CSAK HATÁSVADÁSZ?

De lássuk Justin Biebert, aki nemrég vette feleségül gyerekkori barátnőjét, Hailey Baldwin, akivel saját bevallásuk szerint tisztaságban készültek a házasságra. Justin

őszintén vallott arról, hogyan vezetett tinisz-társága drogproblémákhoz, mentális betegségekhez és nőkkel szembeni tiszteltetéshez, sőt, kapcsolaton belüli bántalmazásokhoz.

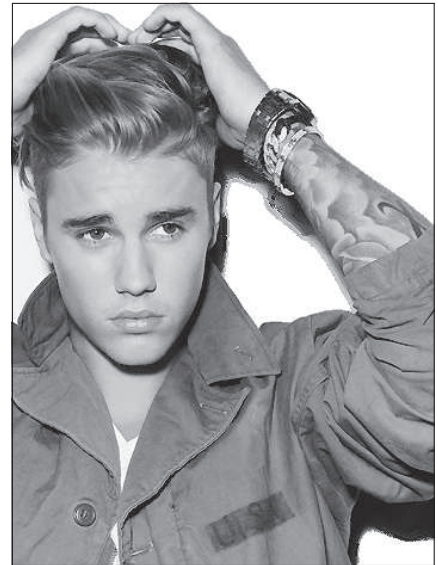
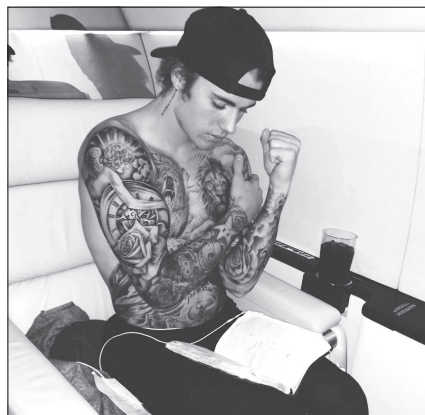
Bieber szerint hosszú évek kellettek ahhoz, hogy helyre tudja hozni múltbeli rossz döntéseit, amiben hite és barátai segítettek, akik között több gigagyülekezeten a lelkésze is megtalálható, mint Judah Smith, Carl Lentz, Rich Wilkerson Jr., Chad Veach.

Az elmúlt években Bieber rengetegszer beszélt a hitéről, keresztény üzeneteket osztott meg a közösségi médiában, és saját *Kálvária* című festményét bocsátotta áruba, a bevételből pedig a kaliforniai erdőtüz áldozatainak adakozott.

A fenti történetek után rengeteg kérdés cikázhat a fejünkben. Az első, ami mindenkiben felmerülhet, a hitelesség kérdése. Tényleg? Komolyan? Nem csak egy múltó hóbort, egy új trend, amit a popszakma felkapott? Ráadásul az a kép is megosztó lehet, amelyen Bieber félmegtelenül olvassa a Bibliát magángépén. Nehezen tudnánk ezt a képet elképzelni egy gyülekezeti hírlevélben, igaz?

De a viccet félretéve nézzük a tényeket. Justin Biebert 120 (!) millió ember követi Instagramon. Ez a 120 millió ember azt látja, hogy itt van az egyik legnagyobb sztár, ügyeletes szépfiú, aki hirtelen elkezd Jézusról beszélni. Nem egy visszafogott megjelenésű srác, testét tetkók borítják, és finoman szólva is hóbortosan öltözködik. De egy olyan világból jön, ahol nem szokványos az az üzenet, amit képvisel. Nem gyakran hallani keresztényi értékekről, arról, hogy egy sztár ilyen nyíltan felvállalja a hitét.

Az sem megszokott, hogy egy mocskos szájú, mogorvaságáról ismert, önimádó rap-

per hirtelen teli szájjal mosolyog, és vasárnapi szertartásokon szolgál. Mi pedig nem tudunk mit kezdeni vele, csak döbbenet nézünk. Nem csoda, hiszen nem látunk a lelkébe, nem tudjuk, mi zajlik ott.

De nem is kell tudnunk, hiszen egyedül Isten dolga megítélni valakinek a hitét. Inkább örüljünk, hogy a keresztény értékekkel szögesen ellentétben álló világban valakik mást is képviselnek, és megállásra, gondolkodásra készítetnek, hiszen van egy múltjuk. Örüljünk és imádkozzunk, hogy a nagy népszerűségükkel ne éljenek vissza és a hitük folyamatosan fejlődni tudjon.

ELFOGADÁS ÉS ÖNVIZSGÁLAT

Ez az esemény önvizsgálatra is indíthat minket keresztényként. Tudunk-e szívből örülni nekik, vagy inkább a múltjukkal foglalkozunk és kételkedünk bennük?

Kanye egyik számában mondja: „Azt mondtam, végre csinállok egy gospelalbumot / Mit hallasz a keresztényektől? / Ők lesznek az elsők, akik ítélkezni fognak rajtam, / Hogy úgy tűnjön, senki sem szeret engem.”

Bizony, könnyen és gyorsan ítélkezünk, mintha mindenki tökéletes lenne, aki szolidabb öltözetben ül a templomban! Mintha ez lenne a lényeg, és nem az, hogy mind bűnösök vagyunk, és Isten irgalmára szorulunk. Mi is, ők is.

Elvégre, keresztényként, csak tapsolhatunk az olyan dalszövegeknek, mint: „Azt mondtam az ördögnek, hogy sztrájkra megyek, / Egész életemben neked dolgoztam.” (Kanye West – Hands on). Álljunk melléjük ebben a „sztrájkban”, és adjunk helyet azoknak a keresztény közösségeknek, akik ezt kérik.

Gyülekezeti központot avattak Fugyivásárhelyen

Alapjaiban megújult gyülekezeti központot avatott fel a fugyivásárhelyi református gyülekezet. Az épület a gyülekezet néhai lelkipásztorának, Kállay Lászlónak a nevét vette fel.

A huszonöt éves gyülekezeti ház a fugyivásárhelyi református egyházi élet középpontja. Ha a templom az a hely, ahol a gyülekezet lelke lakozik, akkor a gyülekezeti ház mindenképpen az a hely, ahol pedig a közösség szíve van. A hétköznapi apróbb eseményeitől kezdve a vallás- és kateórákon, a nőszövetségi és presbiteri alkalmakon, a kórus próbáin és a diakóniai munkán át a vendégfogadásig ez a gyülekezeti központ ad helyet a református közösségi élet megannyi eseményének. Amit pedig használnak, az elkopik, felújításra szorul.

A DIAKÓNIAI SZOLGÁLAT ÚJRAGONDOLÁSA

Az elmúlt években vált egyre nagyobb problémává az épület fűtése. Az elavult, rosszul záró ablakok és ajtók, a kilencvenes években még nem használt külső szigetelés hiánya és az általános állagromlás miatt egyre nagyobb anyagi terhet jelentett az épület fenntartása. Emellett a gyülekezet egyre bővülő diakóniai munkája és a rászorulónak juttatott rendszeres meleg ebéd gondolata egy jól felszerelt konyha, illetve a diakóniai eszközök raktározásának helyiségigényét is felvetette.

Mindezeket figyelembe véve a gyülekezet presbitériuma és nőszövetsége eldöntötte, hogy a következő évtizedek egyházi szolgálataira való tekintettel is teljesen felújítja és ahol szükséges, átépíti a gyülekezeti házat.

Az elmúlt évek népszerűségmozgalmi változásai is ebbe az irányba mutattak. A fiatalok elvándorlása és az idősök és rászorulók számának növekedése a diakóniai szolgálat újragondolását tette szükségessé. A gyülekezet felismerte, hogy Isten az igehirdetés és a közösségi élet szolgálataival mellett a szeretetszolgálatot különösen fontosá tette, s a fugyivásárhelyi reformátusok jövőbe néző hittel vágta bele a felújítási munkába.

„KÖZÉLETI SÁRKÁNYOKAT” IS LEKÜZDŐ

Az elvégzett felújítás alkalmat adott a gyülekezetnek arra is, hogy az elmúlt évtizedekre visszatekintsen. E múltba nézés Isten meg nem szűnő gondviselésének bizonyossága mellett

a gyülekezeti élet meghatározó szolgálatait elindító néhai lelkipásztorra való emlékezést is jelentette. Ezért Fugyivásárhely református népe helyesnek látta, hogy a megújult gyülekezeti központot a közösségért olyan sokat tevő néhai lelkipásztoráról Kállay László Levente Gyülekezeti Központnak nevezze el.

Az avató- és névadó ünnepségen a templomban Kállay Csaba kolozsvári és Hermann Brill németországi lelkipásztorok szolgáltak igei üzenettel, majd Török Apollónia fuvolaművész előadását és leánya, Kamilla hegedűjátékát kísérte Póra Gabriella orgonán. A gyülekezeti központ udvarán az avatóünnepség alkalmával Dénes István Lukács esperes szöveget a jövőbe néző gyülekezetről, Csernák Béla nyugalmazott lelkipásztor pedig a barát Kállay László életútjáról emlékezett meg. Ezt Lakatos Rozália nőszövetségi elnöknő rövid történeti ismertetése követte, majd Szabó Ödön parlamenti képviselő a közéletben rejtőzködő sárkányokkal megküzdő lelkipásztorról és gyülekezetről szöveget köszöntőbeszédében.

Végezetül Rajna József fugyivásárhelyi apátkanonok imádsággal szentelte meg az épületben helyet kapó szolgálatokat és szolgálatot végzőket. Az avatóünnepség a szép számban összegyűlt hívek Szózat-énekével fejeződött be. Mindezekért Istené legyen a dicsőség.

ISKY ISTVÁN

Közösségi összefogással szépült a dabolci református templom

Az alig 120 lelkes gyülekezet összefogását és tenni akarását dicséri, hogy erő feletti fizikai munkával és anyagi támogatással újra cserélték a szatmári település templomának padlózatát, karzatát és padosait. E kis közösség sokkal nagyobb és módosabb közösségek számára is példamutatóan szereti és szépíti Isten házát.

Az új padlózatra és karzatra a pályázati lehetőségek kihasználásából „lelkiismereti kérdést csináló” Szilágyi István Róbert lelkipásztor szerzett forrást. A használhatatlanná vált régi padok helyett jelentős értékű új ülőalkalmatosságok beszerzése azonban a hívek adományaiából valósult meg. A tiszteletes megfogalmazása szerint sokszor mondták már azt, hogy nincs jövője ennek a fogyatkozó, második legkisebb egyházközösségnek, de Isten szüntelenül tenyerén hordozza őket. Az elmúlt években olyan nagy feladatokba vágta bele – és példamutató hozzáállással,

segységükkel sikeresen be is fejezték azokat –, amelyek egy jóval nagyobb és módosabb közösség számára is komoly kihívást jelentenek, s dicséretére válnak.

„Év elején minősítették nyertesnek az egyik pályázatunkat, s a terv szerint akkor még csak a padlózat várt cserére. A gyakorlati kivitelezésnek márciusban kezdtünk neki, és be kell vallanom, nem is gondoltam az ele-

jén, hogy napi dolguk végeztével ilyen sokan jönnek a közmunkára. Értelemszerűen előbb a régi, 1955-ben készített padokat emeltük ki, amelyek teljesen el voltak korhadva, mert homokágyra volt fektetve minden, aztán a karzatokat is elbontottuk, végül felszedtük a padozatot. Hát, alatta is volt munka bőven, rengeteg földet szedtünk ki, úgyhogy amikor beléptünk a templomajtón, majd méteres »gödörbe« léptünk lefelé. Lelkészként is, emberként is megrendített a lecsupasztított, szinte »kizsigerelt« templom látványa. Sokszor hatalmába kerített a félelem, ahogy történjen valami (pedig a pályázati összeg már az egyházközösség számláján volt), nehogy velem történjen valami, nehogy így maradjon lecsupasztítva, de tudtam: ha belekezdünk, végig kell vinni. És tudtam: az Úr csodásan működik, és bennünket itt Dabolcon kézen hordoz, hiszen bebizonyosodott ez már az évek során számtalanszor.”

SZABÓ KINGA MÁRIA

Karácsonyi különlegességek a nagyvilágban

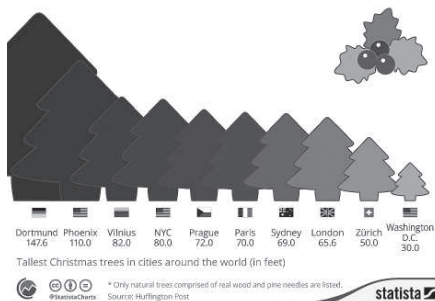
A VILÁG LEGMAGASABB KARÁCSONYFÁI ÉS LEGKISEBB JÁSZOLBÖLCSŐI

Karácsonykor nemcsak az a meglepetés, ami a fa alatt van, hanem az is, hogy milyen fa az, ami alá ajándékainkat helyezük. Számunkra pedig az is nyilvánvaló, hogy az igazi ajándék maga a megszületett Úr Jézus Krisztus, aki ha nem születik meg egykor Betlehembben, életed valamelyik szakaszán a szívedben, akkor nem lesz igazi karácsonyod sem. Most képzeletbeli gyors repüléssel, mintegy annak a betlehemi éjszakának az angyalaitól kölcsönkért szárnyakkal, mi is szárnyaljunk fel magasra és pillantsunk bele a nagyvilág egy-egy szegletébe: hol, miként ünnepelnek.

KARÁCSONYFA-VILÁGSTATISZTIKA

Ilyen sem volt még. A *Huffington Post* nevű amerikai hírportál osztotta meg ezt az érdekes és szemléletes karácsonyfa-világgrafikont a legmagasabb karácsonyfákról, melyeket a szent ünnepekre főtereken, templomok, katedrálisok előtt állítanak fel. Eszerint a németországi Dortmund vezet a sort, ahol csaknem 45 méteres feldíszített fát állítanak fel. Utána a világlistán az USA Phoenix nevű városa következik, 33,5 méteres magassággal. A világon a harmadik legnagyobb karácsonyfát a litvániai fővárosban, Vilniusban állították fel, ennek 25 méter volt a magassága. Majd New York városa következik, 25 méteres ünnepi fával. Aztán a sorban Prága, Sydney, London, Zürich és Washington követi egymást, 25, 22, 21, 20, 15 méteres karácsonyfa-magassággal.

LEGKISEBB JÁSZOLBÖLCSŐK

Sem a karácsonyfa-, sem a jászolbölcső-állítás nem teológiai kérdés, hanem népszokás. A népek hódolásának megjelenítői Isten minden emberi értelmet felülhaladó nagy személyes ajándéka, azon a titokzatos, szentséges éjjelen megszületett Isten-Gyermek előtt. Az emberi részről megjelenő viszonzzeretéből, az Atyának a Fiában ajándékozott hatalmas Csodája előtti tiszteletadásból a művészettörténet minden ágában (festészet, szobrászat...) születtek nagy alkotások, de a népművészetben is. Egy hagyományos gyufásdobozkában akár két-három hófehér minibölcső is elfér abból a nemes márványból készített jászolbölcsőcskéből, ami szinte kiugrik tekintetünk elé a 200 hasonló alkotásból. A Bonn melletti városka kiállításán az alkotások anyaga és elkészítésének stílusa alapján jól elkülönülnek a kontinensek. Az afrikai eredetű jászolbölcsők fából, fémből készülnek, a latin-amerikaiak inkább a gyurmát vagy más mintázóanyagot használnak.

TÖLÜNK TÁVOL: HOL ÉS MIKÉNT TARTJÁK A KARÁCSONYI ÜNNEPEKET?

DÉL-KOREA. Ázsiából talán Dél-Korea áll hozzánk közelebb, hiszen ott különféle egyházi árnyalatban élő és szolgáló református testvéreink kitesznek jó 20 milliót. Ez az egyetlen kelet-ázsiai ország, ahol a karácsonyi ünnepek hivatalos piros betűs ünnepnek számítanak. Ilyenkor még a nem keresztyén koreaiak is átvesznek bizonyos karácsonyi szokásokat keresztyén szomszédaiktól, például az ajándékozás szokását, karácsonyi üdvözlőkártyák küldését vagy éppen karácsonyfa állítását. A keresztyén koreaiak a legkülönfélébb templomi rendezvényekre mennek el az ünnepek alatt, istentiszteletre, hangversenyre, közösségi alkalomra. Különösen is jó a hangulat ilyentájt ezekben a közösségekben. Esti vagy éjfélit istentisztelet után énekelve mennek el idős, mozgásukban korlátozott gyülekezeti tagokhoz, ahol meleg italokkal kínálják őket.

JAPÁN. A felkelő nap országában sokan ünneplik karácsonyt, még ha nem is keresztyének. Kurisumasu (karácsony japán neve) az újév napjához képest nem hivatalos ünnepnap. Az 1980-as években indult mozgalomnak köszönhetően szokássá vált, hogy sok fi-

atal pár ilyenkor ismerkedik meg egymással. Családtagok és barátok is meglepik ekkortájt egymást ajándékokkal. A karácsonyi asztalon elmaradhatatlan a fehér ünnepi torta, ez a tisztaságot, a szentséget jelképezi színével. Japánban meglehetősen régóta, 1549 óta tartják meg a karácsonyi ünnepet. A vallásszabadság 1873-ban történt kihirdetésével a keresztyén egyházak gyakorolni kezdték karácsonyi misék és istentiszteletek tartását. Érdekes furcsaság a mai Japánban, hogy december 23., Akihito császár születésnapja volt nemzeti ünnep, szabadnap, viszont december 24–25. munkanap.

SZINGAPÜR. Ebben a fantasztikusan fejlődő kis városállamban karácsony törvényes és hivatalos ünnepnap. A hatalmas bevásárló-szárművelet, az Orchard Roadot november elején feldíszítik mindenféle elektronikus, digitális ünnepköszöntő eszközzel és kézi munkával készített értékes alkotásokkal.

AZ ÉLŐ FÁTÓL AZ „ÖKO-FÁIG”

Karácsony előtt sok helyütt olvashatók történetek, visszapillantások az ünnep kialakulására. Ennek sajátos része a karácsonyfa állításának a története. Egy ilyen infógramból megtudhatjuk: 1510-ből származik az első feljegyzés díszített karácsonyfáról, amelyet a lettországi Rigában állítottak fel. A zöld fenyő díszje egy dekor rózsavirág volt, amely Szűz Máriát jelképezte. Az 1600-as évektől terjedt el Németországban a karácsonyi fenyő. Almával díszítették, utalva az első emberpár, Ádám és Éva történetére. Az 1800-as években terjedt el Európán kívül először az USA-ban a karácsonyi fenyő, német telepesek vitték el az Újvilágba. Hamarosan kialakult asztali mérete és változata is.

A karácsonyfa-történelem új korszakát jelzi, hogy megszületett az öko-karácsonyfa is. Olyan, főként újrahasznosítható anyagokból, palackokból állítják össze, melyekkel az élő fenyő iparszerű „kitermelését” szándékozzák ellensúlyozni tervezői és felhasználói. S milyen különös a történelem! Éppen az 1510-ben felállított első karácsonyfa születési helyéhez viszonylag közel, az ősi litván városban, Kaunasban építették meg zöld műanyag palackból ezt a műfenyőt. 32 ezer műanyag palackot használtak fel hozzá, és 40 ezer karácsonyi elektromos gyertyát. Ilyen látható a bolíviai fővárosban, La Pazban és Dél-Koreában is. Kétségtelen, hogy a karácsonyi alkalomra szolgáló fenyőfák üzleti célú, szinte agráriparrá vált telepítésével járó környezetterheléssel és az élő fenyőkben okozott károkozással szemben ezek a „műfenyők” kisebb mértékben terhelik a környezetet.

A legvégsőig elmegy a KREK a zilahi Wesselényi Kollégium ügyében

Azzal, hogy a bukaresti Legfelsőbb Ítélo- és Semmitőszék úgy döntött, hogy nem állja meg a helyét a kolozsvári Táblabíróság korábbi határozata, felcsillant annak a reménye, hogy az egyház visszakaphatja a Zilahi Wesselényi Református Kollégiumot. A KREK mindenképp folytatja a küzdelmet – közölte Csűry István püspök.

Csűry István, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke azt mondta: örömmel tölti el, hogy a lassan több évtizednyi, reményekkel teli, de ugyanakkor sok kudarccal és fájdalommal is tarkított küzdelem után úgy tűnik végre, hogy pozitív fordulatot vett a Zilahi Wesselényi Református Kollégium visszaszolgáltatásának ügye.

Az egyházfő hangsúlyozta: bár most úgy látszik, hogy „a román igazságszolgáltatás ébredezni kezdett”, azért a KREK nem hagyja abba az ősi épület visszaszolgáltatásáért vívott küzdelmét, és elmegy, ameddig lehet, a legvégsőig is. Így ha netalán mégsem oldódik meg pozitívan az ügy az országon belül, akkor kész arra, hogy a megfelelő európai

fórumokon keressen jogorvoslatot. A püspök megjegyezte: értékeli a zilahi önkormányzat „kedvességét”, azaz hogy annak idején kijelölt egy épületet, hogy jogutódként ott működhesen a Wesselényi Kollégium, de ez a szocreál stílusú építmény lelakott állapotban van, az ottani körülmények méltatlanok mindenkire nézve.

Ezért döntött úgy a KREK, hogy kiegészítésként egy új ingatlant épít, természetesen nem mondvá le a per tárgyát képező ősi ingatlan visszaszerzéséről, hiszen „az a miénk volt, és a miénk kell hogy legyen”. Isten szeretetének köszönhetően és a magyar kormány jóvoltából azonban most lehetőség

nyílt az említett beruházásra, és kiegészítésként ebben az új iskolaépületben is szeretnék majd biztosítani a sokoldalú oktatást, a jövőbe tekintő, korszerű megoldásokkal, illetve felszerelésekkel.

ALAPKÖLÉTEL

Forró László főjegyző arra hívta fel a figyelmet, hogy a Wesselényi Kollégium a Szilágy-ság egyetlen teljesen magyar nyelvű tanintézménye. Jelenleg körülbelül 500 diákja van az előkészítő osztálytól az érettségiig, és azért van szükség az új épületre, mert másfélszer megrekedne a fejlődése. „Még akkor is, ha ebben a percben visszakapnánk az ősi jussunkat, a különféle jogi előírások miatt még tíz évet venne igénybe, hogy ténylegesen beindulhasson ebben a tanítás” – fogalmazott.

Az új ingatlan alapkővét egyébként november 8-án tették le. A műszaki és látványtervek már elkészültek, az új épület a püspök-helyettes szerint két év alatt kész lehet.

CIUCUR LOSONCZI ANTONIUS (BIHARI NAPLÓ)

Évszázadokból formálódó jövő

Brendus Réka, a Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárságának az Erdélyi Osztály főosztályvezető helyettesének köszöntője a a zilahi református Wesselényi Kollégium új iskolaépülete alapkővének ünnepélyes letételén

Nagy múlt és bizakodó jövő találkozásánál soha nem könnyű megtalálni azokat a szavakat, amelyek itt, Zilahon, mély és jelképes tartalommal is bírnak. Hiszen a teljes erdélyi református iskolahálózat történetében és jelenkori helyzetében talán itt a legerősebb a nagy múlt nyomása mellett a bizakodó jövőért folytatott küzdelem.

Mit is jelent a nagy múlt a zilahi református kollégium életében? Jelenti az Apafi Mihály által támogatott új iskolát megelőző időszakot, jelenti Gyarmathy Sámuel és Bereczki János kollégiumát a 18-19. század fordulóján, majd ezt követően az idők folyamán számos alapkőletételt:

Salamon József szinte napra pontosan 204 évvel ezelőtt, 1815. november 2-án hirdette meg az új iskola megépítését, melynek alapkővét egy évvel később le is tették, és amelyet aztán báró Wesselényi Miklós támogatása és gondnoksága révén 1830-ban befejeztek;

1858-ban újabb alapkőletétel, ezúttal az emeletes tégláépületé a kollégium udvarán;

1902-ben, immár a jelenlegi főépületé, amely az államosításig büszkén viselte nagy támogatója, Wesselényi Miklós nevét.

Ez hát az a múlt, mely nagy álmokra serkent. Ám nagy álmokat csak nagy közösségek építhetnek. A rendszerváltás meghozta azt a reményt, hogy magyar közösségek, egyházak és érdekképviselet újra egymásra találva visszaállítsa saját közös múltját.

Elrabolt iskolák visszaszerzéséért, közösségi jogokért, új jövő építéséért indult meg a küzdelem. Sikerek vezettek ezen az úton mindaddig, amíg a magyar közösség nem vált nemzetbiztonsági kockázattá Romániában, ameddig a sepsiszentgyörgyi református Székely Mikó kollégium koncepciójával le nem állították az erdélyi magyar történelmi egyházak jogos tulajdonai visszaszerzésének folyamatát.

Így történt, hogy a zilahi református Wesselényi Kollégium nem tudott a marosvásárhelyi, nagyenyedi, kolozsvári, székelyudvarhelyi, szatmárnémeti református iskolákhoz csatlakozni. De az álmok mindig erősebbek a keserű valóságnál. Zilah magyar közössége úgy döntött, hogy ha az állam nem

adja vissza jogos tulajdonát, akkor épít helyette másikat. Nem adja fel hitét a régi visszaszerzésére, de ennél sokkal erősebb a továbblépés, az új teremtésének álma. Itt vagyunk hát a zilahi református iskolatörténet újabb alapkőletételénél. Azt tesszük, mint kétszáz éve Salamon József és Wesselényi Miklós: új telken új iskolát építünk. Wesselényi szelleme ma is itt van közöttünk, vigyázza lépteinket, terveinket. Ma innen azt üzenjük neki: hitéből és kitartásából merítve megyünk tovább az úton, ez vezérel minket az építkezés alatt, és ezt a szellemiséget viszi tovább az új református kollégium is. De, üzenjük azt is, hogy jussunkhoz változatlanul ragaszkodunk, és egykori iskolánkért minden lehetséges jogi eszközzel tovább fogunk küzdeni.

Alapkő ez, de nem pusztán egy új építmény alapja. Évszázadokból formálunk téglát, múltból jövőt. És nem teszünk mást, mint bárki a történelmünk során: közösségünkéről gondoskodunk, örökségünket megőrizzük és továbbadjuk. Mi nem vesszük el a másét, de sajátunkhoz ragaszkodunk.

Itt most nem egy iskolát építünk, mi jövőt építünk. És olyan jövőt szeretnénk építeni, mely büszkévé teszi nagy elődeinket és a következő nemzedékeket is.

Van tehát amiért küzdeni. De megvívjuk ezt is, ahogy ezután is minden harcot meg fogunk vívni – értünk, hitünkért, közösségünkért!

IN MEMORIAM

Vicsai Ferenc

(1947–2019)

magyarkeceli nyugdíjas református
lelkipásztor

„...Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.”
Róma 14,8

Éppen ötven évvel ezelőtt, 1969 októberében együtt léptük át a kolozsvári Teológiai Intézet küszöbét. Vicsai Ferencben egy szerény, mosolyával másokban is derűt kiváltó vidéki fiút ismertünk meg. Soha sem láttuk haragosnak, indulatosnak vagy szomorúnak. Pedig lett volna miért (kiért) szomorkodnia. Édesanyját korán veszítette el. Humorával valamennyiünk vizsga előtti feszültségét, aggodalmát minden esetben feloldotta.

Krisztus Urunk azt kéri övéitől: „tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Mt 11,29). Az alázatos, a szelíd pásztori lélek egész életét és szolgálatát meghatározta. Rajongásig szerették a Református Wesselényi Kollégium diákjai, ahol éveken át tanított.

Erről a belőle kiáradó szeretetről szólott egykori diákja, Dénes István Lukács generális direktor, a Bihari Református Egyházmegye esperese.

A gyászjelentésben megjelölt ige: „Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár

haljunk, az Úréi vagyunk” (Róma 14,8) alapján szolgáló Tolnai Miklós lelkész társa és az imádkozó Szász Bálint Róbert esperes arról tettek bizonyosságot, hogy református egyházunk Vicsai Ferenc lelkipásztorban Krisztus alázatos, szelídlelkű szolgáját veszítette el, aki nem atyáskodott fiatal lelkész társai felett, hanem atyai szeretettel látta el tanácsaival és segítőkészségével őket.

MINTA AZ ELKÖTELEZŐDÉSSEN

Példaképpül szolgál ő a mai lelkész társadalomnak. Egy teljes emberi életre kötelezte el magát a Magyarkeceli Református Gyülekezet szolgálatára. Városi gyülekezetet is ajánlottak, ígértek, csak kötelezze el magát „más” irányú szolgálatra. Nem tette! A jó pásztor példáját követte.

Megélte Arany János vallomását:

„Ha egy úri lócsiszárral

Találkoztam s bevart sárral:

Nem pöröltem, –

Félreálltam, letöröltem.”

Krisztus keresztyében volt dicsekedése, csak ezután családjában, feleségében, leányaiban, vőiben és unokáiban, valamint a Magyarkeceli Református Gyülekezetben.

Szenvedésében, betegségében a család vállalta a második mérföldet is. Áldozatuknak nem volt mértéke és határa, mindent megtettek, amit ember megtehetett, aztán engedelmes lélekkel elfogadták Urunk végzését. Amikor szeptember elején, az évfolyam-találkozót követően Boros Istvánnal meglátogattuk, bizakodóan – tele reménységgel – mondta: csak egy rövid időre megyek el, aztán ismét nagyon sokáig együtt leszünk.

Illesse köszönet és elismerés a magyarkeceli gyülekezetet és annak lelkipásztorát. A gyászistentisztelet példás megszervezése és levezetése annak bizonyossága, hogy az idős lelkipásztor szolgálata mély tiszteletet, értéket és megbecsülést hagyott valamennyiük életében.

Amiképpen lelkipásztor testvérünk bejegyzését, szenvedését imádságainkban hordoztuk mi évfolyamtársak, úgy imádkozunk a gyászoló család vigasztalásáért a jövőben is. Urunk adjon erőt a gyász fájdalmának hordozására, valahányszor felkeresik a kézdívásárhelyi temetőt. Legyen áldott Vicsai Ferenc lelkipásztor testvérünk emléke.

„Most bocsátd el, Uram, szolgádat, beszéded szerint, békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szemé láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak és dicsőségül népednek, Izraelnek” Lk 2,29-32

Az évfolyamtársak nevében,

LUKÁCS JÓZSEF

Emlékmű a hősök tiszteletére

Oktober végén a bogdándi református templom ravatalozója előtt emlékművet állítottak az I. és a II. világháborúban elesett hősöknek. Az esemény a református templomban kezdődött.

Zsákai Norbert bogdándi református lelkipásztor elmondta, hogy egy régi álom megvalósulásának tekintette a háborús hősök emlékművének a felavatását. A bogdándiak sokszor hangoztatták, hogy szinte minden településen van már hősök emlékműve, s ők is szeretnék, ha lenne egy olyan emlékhely, ahol időnként koszorúznának, visszaemlékeznek elődeikre, és egy-egy gyertyát gyújtanának az emlékükre. Ez az álom az egyházközösség és a helyi önkormányzat együttműködésével vált valóra.

ISTENNEL EMLÉKEZNI

Tolnay István, a Nagykárolyi Református Egyházmegye esperese Ézsaiás próféta szavaival biztatta a nagy számban megjelent híveket: „Ne félj, mert én veled vagyok!”

Kifejtette, hogy Izrael népének története hasonlít a magyar nép történetéhez. Ezeknek a kis népeknek az életét sokszor akarták meghatározni külső erők. Nem csoda, hogy egy olyan nép, amely nagy terheket hordoz, megkeseredetté válik, de ott van a biztatás: „Ne félj, mert én veled vagyok!” Kesereghetünk a múlt tragédiáin, reménykedhetünk a jövőben, de csak a Mindenhatóval kötött személyes és közösségi kapcsolattal élhetünk tovább.

Az emlékműnél Vincze Miklós trombitájátékával kezdődött az avatóünnepség. Zsákai Norbert arról az áldozatról beszélt, amit a két háborúban elesett bogdándi hősök hoztak utódaikért. Az esemény lehetőséget adott arra, hogy a helyiek méltóképpen megemlékezzenek a hősiestettek végrehajtott elődeikről. Ilyen alkalmakon meg kell emlékezni annak – a Megváltónak – a sokkal hatalmasabb áldozatáról, aki nem csak egy népért, nem csak egy hazáért, nem csak egy családjáért, hanem az egész világért esett el – hangsúlyozta a lelkipásztor.

Az emlékműre a két világháborúban elesett harmincnégy bogdándi személy neve van felvéve. A háborúban elesett katonák többsége nem volt eltemetve református szertartás szerint. Akik 1919. április 16-án, a hadi csatában estek el, azoknak megadták a végtisztességet. Ők heten voltak.

Az ünnepség az emlékmű leleplezésével, megkoszorúzásával és a Himnusz eléneklésével ért véget.

ELEK GYÖRGY

Segítsünk Noelen!

A Bihar megyei Értkörvélyesen lakó kétgyermekes szülők azzal a kéréssel fordulnak a jókedvű adakozókhoz, hogy segítsenek fiuk, Olyus Noel Róbert gyógyulásában.

Noel az SMA-1 nevű genetikai betegségben szenved. A SMA-1 az étellel összegegyeztetetlen genetikai betegség, amelyet az izmok mozgását irányító idegek károsodása okoz. Következménye fokozatosan súlyosbodó izomsorvadás, mely bénuláshoz, légzési nehézségekhez, pár hónapon belül halálhoz vezet. Az ebben szenvedők génterápiás kezelés nélkül nem tudják meg tapasztalni, hogyan lehet lábra állva eljutni egy kijelölt célig, milyen érzés labdába rúgni, felnőni. Az izom- és mozgásfunkció fokozódó romlása lassítható a havonta szükséges Spinraza nevű készítménnyel, gyógytornával, légzésterápiával, speciális előírások betartásával, ezeket Noel esetében már végzik.

Létezik azonban a Zolgensma nevű, a gerincizom sorvadásának gyógyítására szolgáló készítmény, mely a világ legdrágább gyógyszerere. Az egyszeri beavatkozás 700 millió forint (2,11 millió dollár vagy 10 057 600 lej), az Egészségbiztosítási Pénztár sajnos nem támogatja.

A szülők hiszik, hogy gyermekükkel is megtörténhet az a Csoda, aminek az elmúlt hónapokban szemtanúi lehettünk: Magyarországon két kisgyereknek, Zentének és Leventének is közösségi adományozással, felajánlásokkal sikerült összegyűjteni a felbecsülhetetlen értékű gyógyszer árát. Önerőből megfizethetetlen ez a gyógyszer, de az embereket nem jelenthet pénzben mérendő értéket.

Kérünk minden jó szándékú embert, lehetőségeihez mérten anyagi támogatásával járjon hozzá, hogy Noel esélyt kaphasson az egészséges élet megízlelésére!

EUR: RO74BTRLEURCRT0527455101
HUF: RO87BTRLHUF CRT0527455101
RON: RO27BTRLRONCRT0527455101

Élet a sydney-i gyülekezetben

A sydney-i református gyülekezet immár 69 éves. Ősztöndíjasként igyekeztem hónapról hónapra jobban megismerni a gyülekezetet és annak programjait.

A lelkész, Péterffy Kund hetente tart bibliórát a Szent Erzsébet Idősek Otthonában, ahol szép számmal vannak jelen az ott lakók. Októberben a Felvidékről érkezett a sydney-i magyar közösségbe Écsi Gyöngyi lelkész és mesemondó, valamint társa, Kováts Marcell zenész. A közreműködésükkel színesítettük az idősek programját. Egy kellemes órát töltöttek az idősekkel, népmeséssel és a híres tárogató hangjával lepték meg a bibliórára látogatókat.

SOKSZÍNŰ PROGRAMOK

Októbertől minden szerda délelőtt elindítottunk ösztöndíjas társammal, Constantinovits Kingával egy filmes történelmi előadást, ahol az idősek által választott témákat boncoljuk egy adott film, előadás, dokumentumfilm alapján. Az első, bevezető órán Rákóczi Ferenc életével foglalkoztunk, tisztelegve II. Rákóczi Ferenc emléke előtt, a Rákóczi-

emlékév alkalmából. Az interaktív előadást nagyon élvezték az idősek, mivel többnyire vagy nem tanultak, vagy a múltban nem tanulhattak bizonyos történelmi eseményekről. A következő előadások témája I. Szent István és Mátyás király, valamint híres reformátoraink is.

Minden vasárnap 11:30 és 12:30 között szeretettel várjuk magyar honfitársainkat istentiszteleti alkalmainkra, amelyeket szeretetvendégség követ. A templom Strathfieldben található, nemrég újították fel, és Péterffy Kund református lelkész tartja az alkalmakat. Felesége, Péterffy Réka pedig ezalatt vasárnapi iskolát tart a fiataloknak Németh Virág ösztöndíjas segítségével.

Minden hónap első vasárnapján Sydney északi részébe, Asquith-be látogatunk el, ahol egy nagyobb magyar közösség számára tart istentiszteleti alkalmat Péterffy Kund, hogy a nagyobb távolságokat leküzdve az ott élő családok is összegyűlhessenek. Minden hónap harmadik vasárnapján pedig Canberrába látogatunk el, hogy az ott élő magyarok számára is elérhető legyen magyar nyelven Isten igéje.

VARGA ADALBERT

Fricska - Demokratikus vita

Négy pap vitatkozik egy teológiai kérdéstről. Hárman képviselik az egyik álláspontot, egyiküknek más a véleménye. Mikor a renitens pap kifogy az érvekből, felkiált:

– Uram, tudom, hogy igazam van! Add valami jelét, hogy így van!

Hirtelen mennydörög egyet az ég.
– Ugyan már, ez csak véletlen! – mondja a három másik.

– Uram, ha igazam van, adj egy nagyobb jelet, hogy a többiek is elhiggyék!

A derült égből lecsap egy villám.

– Ez csak véletlen! – hitetlenkednek a többiek.

– Uram, adj valamilyen félreérthetetlen jelet, hogy meggyőzöd ezt a három hitetlent!

Az égből egy mély hang dörgi:

– IGAZA VAN!

A három hitetlenkedő pap összenéz, majd az egyikük:

– Na és? Akkor most két vélemény áll hárommal szemben...

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Felelős szerkesztő: Ghitae-Szabó József Levente. Hírszerkesztő: Tokár Sándor. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Békefy Lajos, Fábán Tibor, Tokár Sándor, Tötös Beata, Visky István, Wagner Erik.

Szerkesztőség: BH-410202 Nagyvárád, Sulyok István u. 9. sz. Tel.: 0726242824, 0259435386. E-mail: harangszo.ujtag@gmail.com

Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszoujsag.wordpress.com.

Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenci Kertész Abraham Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkes hivatalkon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.